

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תשס"ד

ליקוטי שושנים

דברי לקוטים מהרב הנאון איש אלקי בוצינא קדישא
זמירא ופרישא אספקלריא המאירה מו"ה ר' פנחס
מקארין זצוקלה"ה זי"ע. והדברים האלה המה מעט
הבמות ורב האיכות והנה נדפס זה כמה שנים ואינו
נמצא ואידי לחביבי ועריבום דכריו הקדושים אמרתי
להעלותו עוד הפעם ע"י מכבש הדפוס להאיר פני תבל
ודבריו הנעימים וזכותו יעמוד לנו ולכל ישראל עד עולם.

נדפס והוצאת ר' יעקב ליינער בת"י ר' חיים
אשר זלה"ה מ"ץ דראדוו כעת בע"י

ל א ד ז

רחוב פאמארטקא נומר 25

תרס"ד

ג 17

הועתק והוכנס לאינטרנט

www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תשס"ד

לקוטי שושנים

הוא מ"ד ואמר נמצא סמ"ד מותר ויותר
אסור. וצריך להיות עניו. ואמר ששם
ס"ג שבשם ע"כ הוא עניו :

ו אמר איתא בנמרא יחנן הנחבא שהי'
מחבא עצמו בבית הכסא .
ואמר בפירושו שהי' מחבא בדכרים
המכוסים לכשני אדם באים אצלו הי'
מדבר עמהם כעסקי משא ומתן ושאר
דברים שלא יכירו בו שהוא צדיק :

ו אמר ת"ח מרכים שלום בעולם. בזה
שהקשו ותרצו הוא השלום .
כי תורה ברא הקב"ה כמו נדר מניב
שלא כל הוצאה ליטול יבוא ויטול ועוד

כי הלימוד הכל יתורים ואין כתובה
בלא תיגרא. כי מעיקרו הי' אחר כאחור.
ועתה רוצה להבראם פנים כפנים
לעולם אחד. ועור כי כל המרניו על
אשתו ובניו. אח"כ אחבה יותר גדולה.
הוא הדין כאן . כל אות מעולם אחד
והוא אחור כאחור. ועתה רוצה להביאם
פנים בפנים לעולם אחד. וא"א להיות
אלא ע"י תגרא. הוא הקושיא משום הכי
מרבים שלום בעולם :

ח אמר בשולחן יש שלש בחינות גרין
נפש הוא אכילה רוח הוא

חזמירות ונשמה הוא התורה והתורה הוא
בכולל נשמה ובפרטיות יש ג"כ גרין נפש
הוא החושש רוח הוא המשנה ותלמוד
הוא הקב"ה . והלמוד הוא ג"כ גרין .
נפש הוא הדבור רוח היא כוונת הלב
ונשמה הם היחודים ובוה מקשר העולמו'
וזהו פ"י הפסוק והי' הרברים האלה ונ'
על לבבכם ועל נפשכם . וקשרתם לאות
על ירכם כלומר שנתקשרו העולמות
עליונים על ירכם כמו על ידו :

ט אמר מענין התשובה אין תשובה
אלא תורה לכל עבירות כדכתיב
זאת התורה לעולה ולמנחה ולחטאת
ולאשם. כלומר אם נתחייבתם עליה
למוד

א אמר בבגדים יש ריזן דאורייתא .
בבגדים הם מקיפים על האדם.
ולכך יהודי ההולך אצל שר צריך ל"כך
כיופא וטוולין . ואם לאו הוא כועס עליו.
וכאשר שר חולך אצל שר אחר משיך
היופא . דכבואה דכבואה לית להו. וגם
הבגדים שלנו הם מסטרא דפנים ולכך
כל היופי בפנים סטראקים וכו' . אבל
הם מסטרא ראהור מסטרא דשרים ולכך
כנדים שלהם רחבים באחור כי הם כולם
אחורים וגם א"שה היא מסטרא דאחור.
ולכך תכשיטין שלהם באחור הויסט
מצופה זחכ באחור :

ב אמר שנים ושבעים רוחות מנשבות
בכל יום ואמר שהם כנגד ע"ב
כמנין חסד שהוא חסד אל כל היום
שאלמלא הרוחי ל"ה העול' מתקיים. ולכך
ברא הקב"ה עופות. ולכך הרוח מעורר גם
הרוחות בכנפיהם . ובים אין עופות ולכך
הרוח מעוררים שם חזק כמש"א בנמ' רוח
מצויה דים כרוח שאיננו מצויה ביבשה.
ולכך יש במים דנים כרי שלא יסריח
המים מחמת שהם שטים לכאן ולכאן
והראי' בבאר שאין שם דנים צריך
לשאוב בכל עת כרי שלא יסריח :

ג אמר אותם שהם מחזיקים להתפלל
בל"א עד דייזט זיך צו דאבונין
יש להם אשה רעה :

ד בפסוק ואתחנן וכו' . והקשה רש"י
מאי לאמור . ותירון וכו'
ואמר דאיתא כשהי' ר' חנינא בן דוסא
מתפלל על התולה הי' יודע וכו' ושאל
מנין אתה יודע ואמר אם תפלתי שנודת
כו' . וזהו פירוש הפסוק פרם יקראו ואני
אענה שיחי' אוכל להתפלל . וזהו פ"י
לאמור שאוכל להתפלל :

ה אמר איתא כנמ' ת"ח מותר שמינית
שבשמינית ומ"י המורש"א מפני
שיצא מכלל ג"ס דשמינית שבשמינית

אם יותר חכמתו שמינית שלו יותר גדולה
מכל אדם וכו' לא היה אפי' אותו
שמינית שבשמינית. ע"כ ה"י עניו מאוד
מכל אדם :

טו **אמר** בפסוק מה ה' שואר מעמך כי
אם ליראה. ואמר איתא בגמ'
ודבקה בו הדבק במדותיו מה הוא
רחום אף אתה רחום וזהו פי' מה ה'
שואל מעמך כי אם ליראה אף ע"פ
שחמדה הזאת אינו שייך בהבורא דהיינו
יראה יהי' בידך. עוד אמר כי איזה
דבר צריך שאלה דהיינו דבר שאין טוב
לו לאדם דהיינו היראה. אבל דבר
שהוא טוב לאדם עושה ממילא. וזהו
פי' הפסוק. מה ה' שואל מעמך כי אם
ליראה. אבל ללכת בדרכיו ולא להבדל אותו
אינו צריך עאלה כי טוב לך :

יו **אמר** בפסוק ויצא יעקב מבאר שבע
וילך חרנה כלומר כשאדם
יוצא מבית המדרש שהוא באר שבע
באר מים חיים וילך חרנה כלומר לשוק
ויפגע במקום כלומר כשהוא פוגע בשוק
וילך שם כלומר נראה שלן שם דהיינו
שיוצא מהשכר ואינו מיישב א"ע כלל
כי בא הטמטש שהשכל הולך ממנו ויחלום.
וכשהיא מזכיר א"ע והוא לשון חלום פי'
לשון בריא והנה סול' מוצב ארצה וראשו
מגיע השמימה כלומר שבעיני בני אדם
נראה שהוא דבר קטן אבל באמת הוא
דבר גדול. כי סולם בנימטריא מסון
ומלאכי אלהים עולים ויורדים בו אף
הצריקים עולים ויורדים בו. עוד אמר
סולם בנימטריא קול'. מוצב ארצה כלומר
בני אדם נהנין ממנו וראשו מגיע פי' כי
מלאכים אופרים שירה בקול ומלאכי פי'
כי זה שאינו עונה עם תבריא זורקין
אותו לנהר דיגור :

יח **אמר** אדם צריך שיהי' אוהב כל
מיני מאכלים וכל הדברים
כי כל הדברים צריכין לאדם. רק שלא
יכוין

ילמוד תורת עולה. אשם. ילמוד
תורת אשם. מנחה ילמד תורת מנחה :
י **אמר** פי' הפסוק עושה שלום במרומו
הוא יעשה שלום עלינו. כי שמים פי'
רש"י אש ומים שעשו שלום ביניהם זהו
מי שעשה שלום בין שני הפכים הללו
בוודאי יש בידו לעשות שלום עלינו :
יא **אמר** פי' הפסוק חמדת הימים קראת
אותו היכי כתיב בתורה שקרא
הקב"ה את השבת חמדת הימים. ואמר
כתיב ויכל אלהים ביום השביעי (מכל)
מלאכתו אשר עשה. ויכל לשון חמדה.
כמו כלתה נפשי. וזהו פי' ויכל אלהים
לומר מכל מלאכתו אשר עשה חמד ליום
השבת :

יב **אמר** שבני אדם רוצים לשמוע דברי
תורה והם רוצים לשמוע
אפילו ריזן דאורייתא. וזהו אין נכון.
כי פחד לשמוע יותר מהראוי לו ועל זה
נאמר כל שחכמתו מרובה ממעשיו וכו'.
ע"כ ראוי שקודם שישמע דברי תורה
שיתחרט ויודעו עושה שטא ח"ו הוא יותר
מהראוי לו ואז יהי' יראת הטא קודמת
לחכמתו (וע"ז נאמר) ואמר כשאני לומד
(יותר) [תורה] ופוגע באיזה מקום אני
מתירא לדבר מחמת פחד. אך אני יושב
ורואה בו ואיני מדבר :

יג **אמר** כי אין יכול ללמוד מספר קמן.
כי הוא מוחזין דקמנות :
יד **אמר** סוכת הוא מנינה מלשון וסכת
בעדו גם סכת חסר בגימט'
חות"ם ולכך סוכת עד הושענא רבה כי
אז הוא החותם. קצת תמי' שאינו
בגימ' כמו שכתב כאן אולי איזה תלמיד
פועה כתבו :

טו **אמר** על פסוק והאיש משה עניו
מאד ואמר מאי רבותא שהיה
עניו מכל הלא כמה בני אדם שהם
שפלים וענוים. אלא אי' בגמ' ת"ח מותר
שמינית בשמינית וכל אדם לפי חכמתו.

כד **אמר** בסליחות **יש פתיחה** כי כל דבר צריך פתיחה דהיינו ליגור צריך פתיחה קודם הניגון . כי קודם שבא להילכ המלך הולכים לפרקדים וקודם הסליחות אמירות הפסוקים ובאותן פסוקים נכלל כל הסליחות וזה רמז כי התורה מתפלל עלינו . אמר ביום הסליחות יושב סוגר בפסוק מן התורה והוא כרי שלא יתי' קטרונ בתפלתינו והתורה מתפללת עלינו . כמ"ש צרופה אמרתך לחלות על עם אלה :

כה **אמר** למה אומרים מתי ומסי בלשון תרנום מכניסי רחמים בלשון הקודש ואח"כ תרנום . כי יש דברים שצריך מסירת נפש כשארם ניעור מן השינה הוא אין יכול לדבר וזה דקאמר בנש"גים ולא נים וכו' דקרי לי' ועני וכו' ותרנום הוא בבחינת תרדמה . וזהו פי' מלאה"ש אין נזקקין ללשון ארפ"ת מען קען זייא ניט נייטן . כי בלשון הקודש הוא צרופים ויחורים ובאות אחר יש כל עולמות עליוני' ותחתונים . והקב"ת כעצמו . וזהו פי' הפסוק הוא תהלתך והוא אלהיך כי התפלה והקב"ה אחד דכשיאמר ב"ה ק"ב אותיות הם כתר ארני שפתי הוא ש"ך דינים עי"ז נמתק . במה הוא ממתיק הכלל הקב"ה בעצמו הוא המתקת הדינים . וזהו כשהיה ר' חנינא בן דוסא מתפלל הי' יודע וכו' אם שנורה וכו' שנורה מלשון שגור אם הקב"ה בעצמו נר כאן יודע היה שהוא מקובל . כי התפלה הוא השכינה ולכך ללשון הקודש הם נזקקין המלאכים . כי הקב"ה הוא שם בעצמו וחפצים לדבק שם . ובתרנום אין יחודים לכך אין אנו יכולים לזקק אותם . לכך אחר נפירת אפים הוא בחינת נים ולא נים וכו' ולא יכול לדבר בלשון הקודש אומרים מתי ומסי בלשון תרנום . ואח"כ אנו צריכים לבקש מהמלאכים צריך לומר בלשון הקודש כי אין נזקקין ואחר חוזר מן דבשמיא בלשון תרנום :

בפסוק

יכווין להנאת נופו כי כל הרברים אם ככווין להנאת נופו אינו טוב :

יט **אמר** אדם צריך שיהי' עניו מאוד ואין דינין שורה עליו . כי דבר שאינו מה ע"מ הדין שורה ועוד כי האדם שהוא עניו הוא בבחי' כתר . ובבחי' כתר אין דינין שורה כי לא הי' בו שבירת כלם :

כ בגמרא בת החילה מימן יפה ואמר הטעם מפני שחזקר הוא מעולם עליון יותר . עין הרע שולפת בו אבל בת החילה הוא מניגה על עין הרע . ע"כ יש תוכחה בתורה . כי התורה מעולם עליון והתוכחה הוא מעולם התחתון . והיא מניגה מעין הרע :

כא מפני מה אומרים אליהו במוצאי שבת כי אבר קטן יש באדם ששמו קוסטא דהיותא והוא בחי' חיים מפני שאכילת עין הרעת טוב ורע היתה בע"ש ואותו אבר אינו נהנה אלא מסעודת מו"ש ע"כ הוא בבחינת חיים . אליהו נ"כ בבחינת חיים כי עלה הי' לטרומ . ע"כ אומרים אותו במ"ש גם מה שיש צפור שהוא הי' לעולם מפני שאינו אוכל אלא במו"ש גם כפר (ליאדם) לי אדם שראה אותו ציפור ולא ראה שאכל . וידעתי שאמת הדבר שאמרתי :

כב **אמר** אדם צריך שיהי' עניו . והמשל תורה אותיות ונקודות ומעמים וחכל צירופים . וצירופי אותיות קודש . וצירופי נקודות יותר קודש . נמצא כל דבר שהוא קטן יותר קודש . ועוד כי נקודה אדם עושה ממנה מה שירצה אבל כשהוא המשך הנדול אינו עושה ממנו כלום :

כג **אמר** בדור הזה אין עוסקין בתורה כימים הראשונים כי עתה נתפשט יראה גדולה בין העולם . ובימים הראשונים לא הי' יראה כל כך לפיכך הי' עוסקים בתורה יש קצת מקומות שלומדים שם אין יראה :

כט **אמר** מפני מה יש תינוק כשהוא קטן הוא חכם וכשהוא גדול נעשה שומה מפני שהנשמה והחכמה הוא מן התורה וכשהוא כבטן אמו הוא יודע כל התורה ולכך הוא חכם וכשהוא גדול אם לומר תורה הוא חכם ואם לאו הוא נעשה שומה :

ד **אמר** אל תסתכל בעץ שלהם ותוי מאמין לי שאם לא היה שום יהודי מסתכל בו בשעה שבוים לא היה נבנה כי אין נבנה אלא במה ישראל מסתכלין בו גותן בו חיות וסיפר כמה מעשיות שעל ידי שלא היה מסתכלין בו לא נתן לבנותה :

לא **איתא** בנב' כל האוכל בתשיעי כאילו מתענה בתשיעי ועשירי בהראות הכתחון שהוא בטוח בהקב"ה בוודאי יכפר לו עונות למחר לכך היה כעינוי והתענית לבר לא היה כעינוי כי כמכח שאוכל מראה האמונה שהוא מאמין בהקב"ה והאמונה הוא בחינת רגלין נצח והוד והן השני לוחות התורה כרא' בכתבים התורה בעמו [בעצמין] הוא מכפרת ראיתא מי שיש לו צער או חולה ילך אצל חכם וכו' שנאמר ואיש חכם יכפרנה ואין כך חכם יותר מן התורה וזמן הבית כשהכהן הגדול נכנס לארץ ולפנים היה יודע שם הוי' עם כל הנקורות ולכך היה מכפר :

כב **אמר** מי שיודע פעם אחד למה אדם מנענע עומק של לודב :

לג **אמר** אותו חודש תשרי רירט כל עולמות . שבא נע רירט כל האותיות של אחריו כך אותו חודש מנענע כל העולמות זהו העומקים שנזכר בספר יצירה עומק רום עומק תחת והוא בחינת מתקלא ולכך נברא העולם בתשרי כי תשרי הוא כאכצ' כל החדשים ובראש חודש תשרי כשהלכנה מכוסה דכתיב בכמה ליום חנינו שאין יודעים אם הלכנה לאותו חודש או

תורש

כו בפסוק האזינו השמים וכו' ותשמע הארץ וכו' ופי' רש"י שלקח אותם לעדות . ובמה לקח אותם ואמר כי באות אחר יש כל העולמות עליונים ואם אינך מאמין קח רא' מן המטר שיוריד ומטנו צומחין ונדליין כל הדברים הרי על כרחך ריש כהמטר כה של כל הדברים כן האותיות והרא' כי כל העולמות עומדים על הצדיקים וכמו שכתב רחם מצוקים אשר שמת עליהם היום וכסא ומצוקים הוא לשון נבירה הם הצדיקים וכן כנביאים כתיב כי לה' מצוקי ארץ וישת עליהם תבל כי בתפלי' פועלין כל דברים כי באותיות הם כד עולמות וזהו אמר משה האזינו השמים הם עולמות עליונים ותשמע הארץ הם עולמות התחתונים ברבור אהר אני לוקח כל עולמות עליונים ותחתונים לעדות . ואמר עוד אם אין אתה מאמין יערוף כמטר לקחי הביא רא' מן המטר וכו' תיזל כמל אסרתי ראיתא עד דור המבול לא היה מטר והיו נדילים מן (הדברים) השלים לכן היו חיים הרבה כי הטל הוא יותר נבזה מן המטר :

כז **אמר** בפי' יחי ראובן ואלימות ויהי מתיו מספר ואמר ראיתא בנמרא אלו שאין להם חלק לעולם הבא ופרש"י עולם הבא אחר התחי' וזה שאמר יחי ראובן ואלימות לעולם הבא ויהיו מתיו מספר שיהיו רמיתה מספר כך וכך ואח"כ יעמוד לעולם הבא : כח **אמר** בעיה"ש כתב בספרים שכך אדם יעשה תשובה להתענות וכו' אני אתן לכם ישובה קלה אם תקבלו על עצמיכם מוטב שיחי' שומה כל ימיו ואל יהי' דשע שעה א' לפני המקום ב"ה . באמת כי רינין של חכמה הוא שיך בנימט' שומה כי התורה מלא כל הארץ וכל אדם בקל יכול לבוא לידי רוח הקודש אלא שהרינים מכסים אותה ואם תקבלו עליכם באמת מוטב וכו' מסיר הדינים ונתנלה תאור :

לחודש עבר הוא בחינת מתקלא ולכך המזל מאונים :

לד סוף מעשה במחשבה תחילה כי כל הרברים מה שיש בסוף צריך להיות בעיקר כמו באינן הענין והפרי אותו הכח צריך להיות בעיקוד ואיתא בזוהר כל האותיות באים לפני הקב"ה למיברי ב' עלמא תשריק ולא ברא בהם עד שבא הב' וברא בה עמטא דאית בה ברכה דבי' מברכין וזהו פ' וזאת הברכה דסוף מעשה במחשבה תחילה . דבתחילה נסתמו והי' בכח באות ב' של בראשית :

לה בשמחה אי אפשר לישן כי הוא כסוד מוחין ובשמחת בית השואבה לא הי' ישינים כי היתה שם שמחה גדולה והשמחה הוא כסוד מוחין ובשינה הוא הסתלקות המוחין כי הי' מתפשטין עם הקב"ה בכל הבחינות בתחילה היו מתענין בין ראש השנה ליום כיפור שמתחילה הוא כמוחין דקמנות כי הקב"ה מסתיר א"ע ואח"כ הי' משמחין הוא מוחין דנרוכות :

לו מחשבה של אדם הוא קומה שלימה כי מחשבה הוא השב מ"ה רשם של מה הוא א"ד"ם שמתחלת ביו"ד הוא המחשבה ומסיימו' בא' א"י הוא תרין רגלין והוא קומה שלימה ממחשבה עד רגלין :

לז אומר טעם למה מטפחין בתפלה ומרקדין בחתונה כי אי' בס' יצירה קשרי אצבעות ידיו והוא ברית הלשון ועשר אצבעות רגליו והוא ברית המעור ובתפלה היא נסוד נשיקין והרבקות רוחא ברוחא ועשר ספירות מסכימים ולכך מטפחין בידים כי ידים הוא ברית הלשון ובחתונה יחוד נשמי ועשר אצבעות רגליו הוא ברית המעור מתחידים לכך מרקדים ולכך מברכין להראות דעשר ספירות מסכימים ובפרט

בשבת שבאים חני' במקום חכ"ד ובאים חידים במקום פה ולכך מברכין בשבת ובגוים אין בהם ברית הלשון לכך אין מברכים ואין מטפחין בידים אבל ברית המעור יש להם ולכך הם ניב מרקדין: לח אומר אתרוג עם הכולל בנימ' תורה ועם השלש מינים היא תרי"ג ותורה עם הכולל בנימ' ברית וכלה חד ועוד אמר שומר הברית יענינו ביום קראינו ברית בנימ' ביראת והוא כולה כחד נקודה ביראת השם ברית ניב נימטרי' ביראת ומי שהוא כך בוודאי יענינו ביום קראינו :

לט אומר נשיאות כפים הוא דבר גדול דאמר לארמא ירא למננא והיא עונש גדול כמו שכתב בזוהר . ובתורה כתיב וישא אהרן את ידיו וכו' חפסוק בעצמו אמר דווקא בנשיאות ידים וכזה הזמן התפלה בוודאי נשמעת דכתב בספר יצירה קשר וכו' והוא ברית הלשון וכו' וכל שמתפלל וידיו בעצמם נרמים למענה סימן שתפלתו נשמעת ולכך כתיב ויחיו ידיו אמונה ותרגומו בצלוי ואם ישראל מכוונים לאביהם שבשמים היו מתנבכים והי' ידיו נרמים למעלה והי' יחוד בעשר ספירות ובאברהם כתיב הרמותי ידי ותרגומו בצלו והוא הי' ראשון לדבר זה של הרמת ידים שלא יש באומות. ואני ראיתי ניום בבית ע"ז שהם מטפיקין חידים זה מזה :

מ דצח"מ וכשכא לכלל דיבור הוא נמתיק בדיבור אותיות אהע"ה מתחלפות ונעשה נ"ע נ"א וזוהו הושענא והושיעה נא :

מא אומר בפיזט פעם אחד כתיב בעבורו אל תמנע מים ופעם כתיב בצדקן חזן חשרת מים ואמר כי יש מ"ד ומ"ן מים טובים ומים רעים לכך בתחילה בהפליין סתם בעבורו וכו' דרך

דקומי שושנים

חסר מאלקים דאיתא יכולין צדיקיא למברי עלמא כמו שאמרתי מקודם כי האדם כלול מכל הכ"ב אותיות והוא כלול מכל העולמות הן עולמות לכן יכול האדם לאכול כל דבר שבעולם כי כל הרברים נבראו בהכ"ב אותיות והוא כלול מכולם אבל הנהמות והעופות אין יכולי' לאכול כל הרברי' כי הם לא נבראו כי אם משנים או משלשה אותיות ואין יכולים לאכול אלא מה שנברא בשנים או בשלשה אותיות ולכן כשאדם חולה ח"ו ואין יכול לאכול שום דבר אז יש לדאוג עליו כי העולמות נפרדו ממנו ח"ו ואזי הוא בסכנה וכל מה שהאדם טוב ביותר המאכל שלו יותר בדקות רהגוי המאכל שלו גם וע"ה יהודי הוא אוכל בדקות קצת . ותי"ח יותר בדקות ומעט כי יש לו חיות מהכ"ב אותיות בעצמם כי גם בעולם הבא יש אכילה אלא שבעוה"ב הוא בדקות מהכ"ב אותיות בעצמם ובעוה"ז הוא מנושם וברור המדבר ירד המן והי' בו הטעם מכל הרברים כי הי' כלול מכל תכ"ב אותיות והי' האוכל גבוה מאוד כי הי' הרור גבוה מאוד כי באותיות יש חיצוניות ופנימיות והפנימיות הוא

הנשמה והחיות והבינוניות וכו' :

מן **אמך** מאז מאותו הפעם שהתחלתי לעבוד את הבורא ולא רדפתי אחר שום דבר כהשני רק מה שנתן לי הקב"ה בעצמו כי יראתי מהשי' כי הנקודה יכול לסבול כל דבר לכן בכת עין הוא בעצמו גדול והוא שתוד וכן יכול לראות כל דבר שבעולם ואילו לא הי' שתוד לא הי' יכול לראות שום דבר ותחסיי'ם של עכשיו וכו' :

מן **אמך** כתיב שראש השנה כל העולם תולך מסיפא לדישא . ואדם הי' מתחילה בקטניות שאינו אוכל ושותה רק בוכה לפיכך הם בוכים בראש

השנה

דרך כגו . ואח"כ בצדקו כו' חזן הם המים טובים דרך פדש :

מן **אמך** יש שלשה וחמשים סדרים בתורה . והקשה הלא יש ארבעה וחמשים ואמר וזאת הברכה אינה סדרי'ה כי אין קורין אותה בשבת . ועור אמר וזאת הברכה אינה פרשה אלא כשיתקיימו ברכות וזהו שאמרו בגמ' כל ימי עני רעים שאין יכול לקבל אף טוב :

מן **אמך** הקשה בזוהר למה ברורות הראשונים היו חיים הרבה שנים ואמר כי בתחילה הי' שבירת כלי לסיבה שלא הי' יכול לקבל רובי אור משל' לאדם שבא לו בשורח טובה פתאום הוא בוכה מחמת שאין לו כלי לקבל אור וכן הי' שבירת הכלים כי הוא אור גדול לא הי' יכול לקבל לכן בפרשת בראשית כתיב ויחי וימת בכל אחד כי הי' שבירת הכלים ופרשת נח כתיב ויחי ויוולד בנים ולא כתיב וימת כי הוא לאחר התיקון :

מן **ובל** אשר יקרא לו האדם נפש היה הוא שמו והקשה מה הוא שמו למה לא כתיב שמו ואמר האותיות שר שמו הוא חיות שלו ובעופות ובבהמות לא יש כי אם שנים או שלשה אותיות צפצוף עופות עושים כך כפה וזהו מה שאמרו בגמ' קרא תרגול הם עושין קרי קרי וכן כלבים הב הב והשני אותיות שלו הוא חיות שלו ובאדם יש כל הכ"ב אותיות ולכן הוא המושל על הכל ויכול לעשות עם הפה כל דבר שבעולם ומקול שלתן הי' מבין שזוהי שכו וזה פי' וכל אשר יקרא לו האדם נפש חיה הוא שמו מקדם שזה חיות שכו :

מה **מה** אנוש כי תזכרנו וכו' ותחסרהו מעט מאלהים זוהי תשובה למה שלמעלה כי אתה עשית לו מעט

הנשמות ועפ"א איתא בנמ' כמה מיני רפאות בין פסח לעצרת והבן :

מט בוננת פסח הוא כוללת כל המוחין הן דקטנות הן דגדלות היא

כוללת התורה ויש בקטנות מיני מוחין וששה סדרים בכללת הוא מוחין

דקטנות כמו שכתוב בנמ' דבר קטן הוויית דאביי ורבא לכך כל הלומדים

הגדולים קשה להם להוליד בנים עד שבאים למוחין דגדלות כי הקטן אינו

מוליד וספירה כוללת כל הנשמות כי יש נשמות מחסד ויש מנברה והמשכיל

יבין :

ג פעם אחד הוכיח את העולם ללמוד ספר חובת הלבבות והלכות דעות

ד'הרמב"ם וספר הישר דרבינו ת"ם וספר של"ה בתחילתו גם הוכיח על השלום

והאחדות :

גא ערך לא הוי מתקלא וכו' לא הוי אפין באפין כי יש בחינת חסד

ובחינת נבורה והתורה נקרא מתקלא כי כולל התורה את שניהם ואם האדם

מחמיר ביותר הוא ח"ו אינה בבחינת מתקלא :

גב עיקר ביעור חמין הוא ביעור ע"ז לכך נאמר ביאשיהו שביער

כל ע"ז נאמר שם כי לא נעשה כפסח הזה וכו'. לכך נסמך בתורה אלהי מסכה

ואת חג המצות תשמור ואמר אם הי' כל ישראל שורפים את החמץ כבוננה זו

שהוא ביעור ע"ז וועט גרינגיר זיין אין גלות :

גג בכל מקום שהוא צר מאוד שם בהעלם גדול הוא התגלות

אלהות ולילה בכל מקום הוא סוד הרין ופרט חצות לילה והי' שם גם של מכת

ככורות ואצל בלעם הרשע הי' בו בהעלם גדול ניצוץ קדוש כמו אצל משה

וגם בתשעה באב שנחרב הכית הי' בו בחינת הגאולה לכך נולד בו משיח

וגם

השנה ובשבוכין המוח צלול לפיכך כל תינוק שאינו בוכה לא יהי' חכם טפני

מה נברא אדם בקטנות וכל דבר בגדלות דהיינו בהמה כי כל דבר שתחילתה

בקטנות סופה גדלות ודבר שאין תחילתו בקטנות אין סופה גדלות :

מח כל הכוונות של פסח הם במלכות כמבואר בכוננת שהוא עלית

המלכות ומלכות תורה בע"פ קרינן לה. ודברים שבע"פ אי אתה רשאי לאמרם

בכתב לכך הוא פ"ה ס"ח ובשבועות הוא תורה שבכתב כטו שכתוב כתוב לך

את הדברים האלה לכך אנו קורין עשרת הדברות כי הדברות הוא עיקר שניתן

מפי השם ובלי"ל שבועות שהוא עיקר הקריאה בתורה שבע"פ והוא כדי ליחד

תורה שבכתב עם תורה שבע"פ והו כוננת הספירה ג"כ ליחוד הנזכר. בספירה

כוללת כל הנשמות ולכך איתא בנמרא משפט הרשעים נפסח ועד עצרת כי אז

דנין כל הנשמות הן נשמת החיים הן נשמת המתים ופעם אחד שמעתי שהוא

עליית כל הנשמות ומאי דאמר משפט הרשעים שנים עשר חודש הוא מחמת

שבכוללת כל השנה הוא ג"כ כוללת כל הנשמות וכשמגיע אותו הזמן שהוא

בחינת נשמתו יש לו אז עלי' אם לא האפקורסים שאין להם אחיזה באילנא

דחיים אפילו כחוט השערה לכך יש לו לומר פרקי אבות בין פסח לעצרת כי

אמירת הפרקים אינה רק בין פסח לעצרת פעם אחד שמעתי ממנו והראי'

שהוא רק ששה פרקים עם שנו חכמים כדי להשלים בששה שבתות שבין פסח

לעצרת כי ספירה הוא ג"כ כוללת כל המוחין והאבות הן המוחין ולכך אומרים

במס' אבות כימי הספירה ובה מתורין ג"כ קשיא גדולה כי משנת כל ישראל

הוא בסנהדרין ואיך שייך לכאן וע"פ הנזכר מתורין כי אז הוא עלית כל

רקומי שושנים

בחינת מילי יש בחינת ברית הלשון וברית חמיעור ולכך פ"ה ס"ח כני' מיל"ח והראי' כשהארם נקרה חיו אין יכול לדבר לפני הקב"ה ובשמחת נישואין געשה יחוד ומתעלים אז הרבורים ולכך אנרא רבי הלואה מילי ואיתא בספר יצירה עשר אצבעות ידיו הוא ברית הלשון ועשר אצבעות רגליו הוא ברית חמיעור וכשיש עליה לברית הלשון וברית חמיעור מתעלים גם הירים ורגלים ולכן מרקרין ומטפחין בנישואין לכן כנגד ארבעה בנים דברי תורה כי בפסח הוא עניות כל האותיות שנפלו מחטא אדם הראשון. ובפסח יש להם עליה נתרבו אצל אדם דיבורים הרבה. גם השכינה היתה במצרים בסוד נאלמתי דומיה בסוד רגליה יורדת וכו' ונפלו עמה האותיות ודיבורים הרבה וזהו פה סח וכך מצוה לדבר עם כל אחד בפסח אפילו עם מי שאינו יודע לשאול' דהכנים בוגם כן דיבורים :

נו ברוך המקום ברוך הוא כי בכל השנה צריך אדם דרבק בחשי' מו"ז זי"ך ארייין גייין איין השי' ובפסח באין כל המוחין דגרוות וקטנות אזי הקב"ה מקוץ את האדם ואז יקרא מקום שהוא מקומו של עולם וזהו ליל שימורים ובכל השנה צריך להמשיך עליו שמירה עליונה אבל עפשו היא סמילא :

נו וקרא' שעמדה לאבותינו ולנו וכו' כי בשעת נאולת מצרים היתה נאודה שליטה שאין השכינה בגלות אלא למענינו לשמור אותנו כדאיתא בזוהר נמצא שנאולת מצרים היא שעמדה לאבותינו ולנו שלא אחד וכו' אלא שבכל דור וכו' והקב"ה מצילנו מידם הכל סכה נאולת מצרים ופעם אחד שמעתי שע"כ חייב אדם לראות א"ע כאילו הוא יצא ממצרים :

גח למה נהגין לומר פסוקים של המניחה

וגם אצל אשה מעוברת כ"ז שאין לה צירים גדולים אינה יכולה להוליד וכסודמה לא"ר שלכך איתא בזוהר כד ייתא דוחקא בתר דוחקא ייתא פורקנא וזה שאלת מה נשתנה :

גד בחינת גם אינו יכול להיות רק כשאדם הוא ח"ו בצרה

והוא בבחינת נו"ן שהוא נפירה ואות סמ"ך הוא בבחינת סומך ה' לכו הגופלים וזהו סוד ג"ס וכן הוא בזוהר סמ"ך טוב לאתרך כך סמיכה ונפלין וכך הוי במול כל אמורים בששים בסוד סמ"ך. לכך איתא בגמ' הנכנס לבקר את החולה נוטל אחד מששים מחליו נמצא אין מזיק לו שבטר אצלו בסמך ועל החולה מקיל וכך כשיש איהו שאלה ברברי שהיה כשר הוא בבחינת סוד נפילה כשיש סמ"ך הוא בבחינת סומך ה' כנ"ל. וכך ישראל' כשהיו במצרים כשהגיעו לששים רבוא שהוא הבחינה הגדולה שבספד כי אין בלשון הקודש יותר מבחינת רבוא. ובספר פרס רמונים נאמר וגם ערב רב עלה אתם שהי' כולם עליה וישראל' כשהיו במצרים היו בבחינת ירידה כמו שכתוב אנכי ארד עמך מצרימה והי' ירידת השכינה וגם אותיות נופלים והי' הדיבור בגלות כמו שכתב בפי' ר"ך רק כי מלכות תורה שבע"פ קרינן לה וכשעלו הי' עלי' להאותיות וזכר הדיבורים ולכך פ"ה ס"ח ולכך לא הי' ישראל' יכולים לצעוק עד שמת מלך מצרים כמו שכתב בזוהר. שהשכינה היתה בסוד רגליה יורדות וכו' ונפל עמה כמה נשמות ואותיות ודיבורים וביציאת מצרים נתקיים הפסוק גם עלה והבן :

גה מרקרין ומטפחין בשמחת נישואין כי אנרא רבי' הלואה מיני

ואנרא רבי מטיא שתיקתא כי השכינה היתה בסוד נאלמתי-דומיה ע"י שנפלו האותיות ובשעת העליות השכינה הוא

היה מסות לחיים. לכן נאמר קח דף בשמים ראש היא ראש לכל הגאולות כמו הקטורת עליון על כל הקרבנות ומצד מסיתה כמו שכתוב ויתן את הקטורת ויכפר על העם וכו' :

סב ארץ ישראל באמצע מכל הארצות ובית המקדש הוא באמצע ארץ ישראל ומשם רואה הקב"ה על כל העולמות ותורה הוא באמצע כל החכמות והראי' כי הלסרן כשהיא רוצה בכל החכמות הוא יכול להבין והחכם בשאר החכמות כשרוצה ללמוד תורה אינו יכול לכן נאמר ויקרא באמצע התורה ובו נאמר קרבנות שהיה בבית המקדש וזה צימצום ולכן בבית עין רואה ולכן מתחילין עם הקטן ויקרא שהוא ג"כ בצימצום. וזהו ויקרא א' זעירא בלשון אשכנז לערין מיט אין קטן :

סג מעם למה יושבות על הזכר ארבעים יום. כי אדם כלל כל התורה והתורה נתנה בארבעים יום: **סד בענין** המחלוקת שברורינו עצה היעוצה לאדם. הוא שלא לדבר מהם כלל. רק לשתוק וגם אמר שיש רשעים שהם כ"כ פחותים המדרגה עד שאם מדברים מהם יש להם עלי' ויש להם יותר כח להרע אבן כשאין מדברים מהם כלל נופלים ממילא. ויש להם ספלה ולכן כתיב בחזקתו המלך כי מצות המלך היא אל תעניו רבך והבן :

סה שמעתי משמו וכך אמר כל אדם שאין יכול לסמור את נפשו עד כל תנועה ורבור יהיה קשה עליו כבית שלמה. ותנועה דנדלות. אין אצלי יהודי :

סו אברהם אבינו ע"ה היה בחינת נפש זהו ואת הנפש אשר עשו וכו' ומשה רבינו ע"ה היה בחינת רוח ומשיח ימיה בחינת נשמה וזהו שנאמר

המנילה בקול רם כמו איש יהודי וכו' כי מרדכי היה התגלות האור דהיינו שהארתו מצד אבא בארבעה פסוקים נאמר התגלות מרדכי. לכן אמרו אורתן כקול רם :

נב בערב שבת רוצים העולם לאכול ובשבת אין רוצים כ"כ כי בערב שבת הם בעולם עשיה ובשבת יש להם עליות עולמות וזהו שאמרן בנמרא עד ארבעין שנין סיכלא מעלי. ויותר משהה מעלי כי יש להם עליות עולמות והבן :

ס בל העוסק במל תורה מל תורה מחייתו ראתא ר' מאיר אומר בל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה ונעשה. כמעין המתגבר כי שם מ"ה הידוע הוא בחינת התורה ואם עוסק בתורה ליתר ולהשפיע מל בשכינה היא ה"ה אחרונה שבשם כמ"ש בכוונת מוריד המל נעשה כמעין. וזהו כל העוסק במל תורה מל תורה מחייתו כי נעשה כמעין ואין אצלו שום קנשיא בתורה ואין שום שכירה וזה בחינת תחיית המתים וז"פ תחיית המתים מן התורה מנין כמבואר ברמב"ם אפי' מי שכאמין בתהה"ט רק שאינו מאמין שהוא מן התורה הוא אפיקורס וז"ש תורת ה' תמימה דהיינו שאין בה שבירה משיבת נפש וישראל בשעת קבלת התורה בוודאי היו יודעים את התורה בכירור נסוד ולכך היה אצלם תחיית המתים כידוע מסדרשות רז"ל וזה הוא רווקא ר' מאיר אומר כי הוא היה אומר על מטא מהור ולא הי' יכולים לירד לסוף דעתו :

סא איתא בנמרא מרדכי מן התורה מנין שנאמר קח לך בשמים ראש ומתרגמינין טרי דכיא כי כשיבא משיח יהיה מורה ודאין וגאולת משיח יתיה משיעבוד לנאולה וגאולת מרדכי

דקוטי שושנים

השירוק הוא כמו בריאת העולם והוא הנגיפה או שוין דער נאך שווער חתונה צו מאכין . ומתוך הזמן אין קפידא :

עג אַמֶר שלא ילמדו שנים ביחד כתבי האר"י המעם כי הוא מן העולם האחרות וצריך שיהא באחרות . גם אמר אותן אנשים שהם קרובים לאמת יש אהבת ביניהם . כי הם מעולם האחרות והם כולם כאחד :

עד אַמֶר שלא לדבר שקר וכשיחיה בעולם חסור כמו עריות בוודאי יבוא משיח כי האמת הוא בחינת רגלין וקושמא קאי וזהו כר מטי רגלין ברגלין יצפה לרגלין משיח שתוא בחינת אמת :

עה אַמֶר לבנו שילמדו נביאים שהנביאי' הם נצח והור הם בסוד רגלין ונתחזק האמונה . ואמר שאין ברור שיאמרו אמת כמו הוא :

עו רַשְׁפִּיךְ רשפי אש שלהבת י"ה . כי שלהבת אותיות שבת ל"ה ולה היא ל"ה תיבות שבפרשת ויכולו ואותיות יום הששי ראשי תיבות י' ובקידוש הוא ג"כ ל"ה תיבות והוא ג"כ שלהבת עם שבת ול"ה ור"ה נימטריא שבעים . ולכן טוב להתפלל בניות של שבת ולכן עושין קידוש על היין שהוא בנמטריא שבעים . ונס נתחדש תורה בשבת שהוא ג"כ שבעים אנפין לאודיותא ::

עו עֵתִיד הקב"ה להנחיל לכל צדיק ש"י עולמות . ואיתא בכתבים שזכיון כל אחד בספירות העומר לתקן שורש נשמתו . כי י"ש הוא חכמה שנאמר והחכמה מאין תמצא . וכל אחד יש לו שורש בחכמה לכן אומרי' כל ישראל קודם פרקי אבות בימי הספירה כי כל ישראל היא במס' סנהדרין ואיך שייך לכאן אלא שאומרים אותו לתקן כל ישראל בספירה דהיינו נשמת כל

אחד

שנאמר במשיח והריחו ביראת ה' . ולכן בשבת בלידה בחינת נפש ואח"כ בבוקר בחינת רוח ובמסוף באיה מקום כבודו בחינת נשמה ולכן במו"ש מריחין בשמים להעמיד הנשמה כידוע ולכן היה הקמורת מעצר המנפה כי הוא הריח הוא בחי' נשמה ולכן בשבת הגדול שקודש קרשים והוא בחי' נשמה טוב לומר כמה פעמים הפסוקים של מור ואהלות וכו' ולכן ביום כיפור שכהן גדול נכנס לפני ולפנים הוא מקטיר קמורת והקרבנות הוא בחי' נפש והשיר של הלויים הוא בחי' רוח כי הלויים היה ממשה :

סו אַמֶר כשהארם מצער עצמו על הקב"ה אזי הוא מפלתן של רשעים . ורא שיצער עצמו על עצמו :

סח אַמֶר שהגלות של הידוע הוא חטמת שהולכים בנימוסיהן . דהיינו בשערות בל"א ווענט זיך דער גלות אין איין האר וכשיבוא משיח ידעו הכל כל המדינות שהגלות שלהם הוא על דבר קל :

סט קמון הוא בעל זכרון יותר שיש לו כח הרמיון וכשהוא גדול יש לו מוח החכמה ואין זוכר כל כך . וכשמוקין יש לו יותר מוח החכמה כי ת"ח כל זמן כשמוקנין וכו' ולכן הוא שוכח :

ע אַמֶר כשאדם מכיין בשעת קריאת שמו באחד שהקדוש ב"ה תוא בכל מקום אפילו בכל מחשבות רעות יכווין ויאמין מאוד אז יתרום הכל ואפילו הרשעים או ישובו או יפלו : עא כשאדם רוצה לישן מפקיד נשמתו להשי' או נעשית מין לשם בין והשם בין לשם מ"ה ומ"ה לס"ג ומס"ג לע"ב עד אין סוף . ומשם יוריד ונעשה יחוד הוי"ה ארז"י דנימטריא מלאך . וזהו שאמרו כאן ע"י מלאך . וכשמתעורר פעם אחד (נשמת מכאן כמה תיבות): עב אַמֶר שדבר גדול שלא לעבור מזמן התתונה הכתוב בתנאים כי

פ מַפְנֵי מַה הַפְּרִיצִים יִרְאִים מִחַתּוּלִים
כַּאֲשֶׁר אוֹמְרִים בְּנֵי אֲדָם שְׂמַה
שֶׁאִמְרוּ בְּנִמְרָא הֵנִי עַכְבְּרֵי רְשִׁיעֵי גִינְחוּ
שֶׁהֲרָשָׁעִים הוּא בָהֶם . וְחַתּוּל הוּא הַהוֹרֵג
אוֹתָם . לִכֵּן הֵם יִרְאִים מִהַמְּלֶאךָ הַמּוֹת
שֶׁלָּהֶם . וְאֵעִיג דַּאֲיִנְחוּ לֹא חֲזוּ . מְזַלִּיתוּ
חַוִּי . פַּעַם אַחַד חֲלוּם לִי בְּקֶקֶ קְאָרִיץ
כְּמַה עַכְבְּרִים וִידַעְתִּי שֶׁהֲרָשָׁעִים שְׂבָחָם
רוֹצִים לְהַעֲלוֹת אוֹתָם אֲךָ יִדַעְתִּי שְׂאוֹתָם
שֶׁהֵם בְּלִבּוֹשׁ מְרוֹחֵק מְאוֹד אֵין לְחוּשׁ
אִם יַפְלוּ יַפְלוּ :

פא אָמַרְךָ אֲנִי יוֹדַע שְׂרִיבּוֹי הַאֲכִידָה
רַק יִצְיָהּ וְחַוּוּ שֶׁקֶר שְׂוִיתָר
שִׁיאַכַל יִחִיהַ יוֹתֵר שֶׁהָרִי ר' לִיב בֶּן שְׂרַת
וְר' יוֹם מִוֹכ אַכְלוּ מַעֲטָ וְחַוּוּ ע"כ שְׁנִים .
וְכַשְׂאֲדָם רוֹצִה לְאֲכוֹר אֲזִי אֵין לְאֲכוֹל
וְלִכְךָ כַּשְׂאוֹכִים בְּפִסְחָ גִידוֹן עַל
הַתְּבוּאָה :

פב אָמַרְךָ אֲנִי יִרָא רַק זֹאת אֲנִי
יִרָא שְׂלֵא אֲחִיהָ חֲכָם יוֹתֵר
מִפְרוּמְעַר אֲיֵךְ זֹאחֵל גִּיט וְיִין קְלִינְעַר
וְוִי פְרוּמְעַר מַה אַעֲשֶׂה שְׂאִין אֲנִי בְּקו
הַכְּרִיאָה :

פג בְּשׁוֹרֵךְ הַשִּׁירִים אֵין יִכּוּלִים לְחַבֵּן
שׁוּם דְּבַר כִּי כְּתוּבִים קוֹרֵשׁ
וְשִׁיר הַשִּׁירִים קוֹרֵשׁ קְדָשִׁים . וְהוּא כִּי כַל
הַתּוֹרָה מְמוּצָע בֵּין עוֹלָם הַשְּׂפֵל לְעוֹלְמוֹת
הָעֵלְיוֹנִים וְשִׁיר הַשִּׁירִים הֵיא מְמוּצָע בֵּין
עוֹלְמוֹת הָעֵלְיוֹנִים לְאֵין סוֹף לְפִיכְךָ אֵין
מְבִינִים . וְעוֹד אָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן כֹּל
הַנְּבִיאִים זִיהָ מַעֲלִין אֶת הָעוֹלָם הַשְּׂפֵל
לְעוֹלְמוֹת הָעֵלְיוֹנִים . וְשִׁיר הַשִּׁירִים מַעֲלָה
אוֹתָן עוֹלְמוֹת עֵלְיוֹנִים לְאֵין סוֹף בִּת' :
פַּר בְּפִסְחָ שְׂנוּצָחִים אֶת הַמְּדוּבְלָכִים

דִּי יִצְיָהּ הִינְעִתְּ אֵלַי הֵר גִּידַהֲרֵנָה
שְׂבָאִים לְעוֹלָם הֵיא בְּרִיָה וְחַוּוּ שְׂאֲנִי
אוֹמְרִים בְּרִיָה זְכֹרוּ לְנֹצָה :
פַּה אַבְרָהָם אֲכִינוּ עִיָה הֵיא עוֹשֶׂה
פִּסְחָ וְהִבִּיא אוֹר גִּדּוֹל
לְעוֹלָם . וּמְאוֹתוֹ אוֹר נִשְׂרַפָה מְרוֹם .

פי

אֲחַד . וְלַהֲעֲלוֹת אוֹתָם . וְאִכּוֹת הוּא
גִּכ' כּוֹנֵת הַסְּפִידָה . וְמַה שְׂנִידוֹן בֵּין
פִּסְחָ לְעִצְרָת הוּא יוֹתֵר מְדָאֵשׁ הַשְּׂנֵה
אֵלֵא שְׂבַכְאָן הוּא מִצַּד הַתְּמָרִים וּבְרָאֵשׁ
הַשְּׂנֵה הוּא מִצַּד הַנְּבוּרָה וְאָמַר בְּזֶה
הַלְשׁוֹן אֵיין מוֹרָא נַעֲמַט זִיךְ אֲהֵן . וְר'
עִקִּיבָא שְׂהִיה שׁוֹרֵשׁ נִשְׁמַתוֹ גִּכ' בְּחַכְמָה
נִאֲמַר בּוֹ שְׂתוֹק כֶּךְ עֵלָה בְּמַחֲשַׁבָה
וּמַחֲשַׁבָה הוּא חַכְמָה . וְנִשְׁמַתוֹ הִיתָה
גִּדּוֹלָה מְנַשְׁמַת מִשָּׁה כִּי מַה שֶׁאִמַּר
מִשָּׁה שְׂלָה גֵא בִיר תְּשַׁלַּח אָמַר עַל ר'
עִקִּיבָא וְהִיה רוֹצֵה שְׂוִיתוֹן ע"י הַתּוֹרָה
אֵלֵא שְׂהִיה מַעֲלוֹם הַמַּחֲשַׁבָה לֹא הִיה
יִכּוֹל לְבוֹא אֶל הַרִיבּוֹד וְלִכֵּן הִיה רוֹדֵשׁ
כְּתָרִי אוֹתִיוֹת תְּנִין קוֹצִין שְׂהוּא שְׂעוֹת
שְׂהוּא גִכ' הַחַכְמָה וְהַתְּמָרִים עַל שְׂלֵא
נִהְיָ כְּכוֹד זֶה בּוֹה וּבְכוֹד הוּא בְּנִימְטָרִיא
לִיב נְתִיבוֹת הַחַכְמָה . וְהִי פּוֹנְמִים
בְּמָקוֹם נְבוֹה לִכֵּן מַתּוּ בִלְיִב יִמֵי הַסְּפִידָה
עַד שְׂמַת רִשְׁבִּי לִיג בַּעוֹמֵר שְׂהִיה
הָאֲחֵרוֹן שְׂבָחָם וְנִמְתָּן הַרִינִים וְלִיג
בַּעוֹמֵר הוּא יוֹם שְׂמַחְתּוֹ עַד הַיּוֹם
כִּידוּע :

עַה הַדְּרָךְ לַה' כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ
כִּי קוֹדֵם שְׂנַתְּפִשְׁט נִקְרָא טוֹב
וְגַנּוּ בְּגוּוִיה וְאַחַר שְׂנַתְּפִשְׁט נִקְרָא חֲסֵד
וְלִכֵּן בֵּיין קוֹדֵם שְׂמוֹזֵנִין אוֹתוֹ בְּמִים
אֵין בּוֹ מַעַם וְהוּא בַּכַּח . וְאַחַר שְׂנַמְזֵן
בּוֹ הַמִּים וְנַתְּפִשְׁט בּוֹ הַחֲסֵד הוּא טוֹב
יוֹתֵר וְתִיכּוֹת לְעוֹלָם יִשׁ בּוֹ שְׁנֵי פִידוּשִׁים
אַחַד לְשׁוֹן הָעֵלִם וְחַוּוֹר עַל מַלְת טוֹב
כְּנִי' כִּשְׂהוּא גִנּוּ בְּגוּוִיהָ וְאַחַר לְשׁוֹן
עֲטָא וְחַוּוֹר עַל מַלְת חֲסֵדוֹ שְׂנַתְּפִשְׁט
לְעֲטָא נִקְרָא חֲסֵד :

עִי' מִיָּנֵה מִיָּנֵה הִיב . הִינֵה גִימִיָה
פִּי' הַפְּסוֹק לְעֵתִיד לְבֵא יִהִיה
כֹּל אַחַר מַחִיה מַתִּים וְהוּא אָמַר שִׂיהָ
לְכַל אַחַר אֲחִיוֹהָ בַּעֲץ הַחַיִּים . וְזוֹ
וּמִשְׁעַנְתּוֹ בִּירוֹ כְּנִי' וְהַכֵּל הוֹלֵךְ לְמָקוֹם
אַחַר :

רקומי שושנים

כי לא יכרו למכול אור . לכן נאמר לחטו סדומים באש פסח ולא נאמר במסכתא דרביה גמליה ארעא שושנה רבה של פסח ובסנהדרין ביקור יקור אש פסח כי יחוקית עשה פסח והביא אור גדול פו מרה שנתנה וכו' וחקשה מאי קושיא שאוכלין מצה בליל זה הא הזמן רחמים וצריך לאכול מצה . ואמר שבקושיא השני' הוא הקלושא האמיתית סחמת שנראה בעליל שצריך לאכול מצה . האין כולו סדור והוא קמנות וזהו הקושיא שאם הוא רחמים כגראה מאכילת מצה . אינו שייך קמנות . והתירוץ שבאמת הוא רחמים ומה שאנו אוכלין סדור הוא רק לזכר :

פז בין יושבין בין מסובין כי כשהיו בגלות היה הריבוד בגלות וזהו שנאמר ויעבירו מצרים וכו' בפר"ך ורדשו דגיל בפ"ה ר"ך והביא הקב"ה אור לעולם ונאלו וניצולו הדיבורים מהגלות וזהו פ"ה ס"ח והריבוד הוא בחינת טקיפין וזהו מסובין לשון סביב הוא טקיפין ואע"פ שכלנו חכמים כו' מצוה עלינו לספר ביציט כי מצוה עלינו לספר בפה ועיז' נולד נשמות . והיינו זיווג בפה ולכן פ"ה ס"ח בנימטריא חיים . וזהו כי חיים הם למוצאיתם בפה כשמדבר בפ"ה מיחד שם דברים חדשים וחיים המקיפין כידוע בנימ' אחריה הויה אחייה וס"ח בנימ' חיים בחינת טקיפין :

פה מר"ך בנימטריא סות לכן מצוה להביא חסא שחס רחמנא עליו וזהו פסח תרנומו רבח חיים מעשה כו' אליעזר וכו' בבני ברק וכו' שהיו נשמתם מעולם האצילות . והוא למעלה מהזמן ואין לו שעור לכך היו מספרים פז היל"ה :

פס כנגד ארבעה בנים דברת תורה כי כל אחד לפי מה שזעא

מוצא עצמו בתורתו . רשע מה הוא אומר וכו' אם אתה חתוק את שיניו ה' הוכרתו א"י שנים ירשלימה יבנה החכמה ומה שזעא שפל מליב נתיבות חכמה הוא שייך דינים הוא בחינת רשע וכו' יש נ"כ ל"ב שינים וזה הקחה את שיניו . ותגדלו ותרבו הוא קמנות ראשון ותגדלו לששים רבוא :

צ אמר כשאומרים ה' אחר יכולין ליהד המדיניות ולהענותם למעלה והרשעים או שנעשו פוש או שיש להם מפלה גדולה :

צא אמר ויהי בשלח פרעה וכו' כי קרוב הוא ושבו מצרימה . והקשה וכו' ממדבר לא יכרו להחזיר כדאותם מלחמת עמלק אלא כתיב וילכו שלשת ימים ופרש"י שחלכו כאותן שלשת ימים תרבה מפני שנעשה להם נס . ואח"כ כשחלכו כמה ימים סברו שהקב"ה עשת להם נס גם כן והם דחוקים ממצרים וכשיחזרו לא יעשה להם נס אבל אם הי' הולכים דרך ארץ פלשתים היו יודעים אם קרוב יהיו חוזרים :

צב אמר אם אין יראה אין חכמה וכו' והקשה מי נתלה במי יראה בחכמה או חכמה ביראה . ואמר כי יש יראה עילאה וחכמה עילאה . ויראה תתאה וחכמה תתאה . וזהו אם אין יראה עילאה אין חכמה תתאה ואם אין חכמה תתאה אין יראה עילאה . כן הועתק אות באות ולא יכולתי לחבין והמבין יבין :

צג אמר מאי בכל דרכיך דעמו כי כשנתן חקב"ה את התורה נתמלא כל העולם תורה שנאמר ואולם חי אני נאום ה' וימלא בבוד ה' ונג' . ואודייתא וקב"ה חד . אם כן אין לך דבר שאין בו תורת ה' וזהו בכל דרכיך דעמו :

אשר ילקטו וכו' משונה במעמו כדו
שיתקבל יותר :

צח אָמַר סֵן הַתּוֹרָה לְהַתְעַנּוֹת תְּעִנִית
אִסְתֵּר כִּי בְיוֹם מַלְחַמַת יְהוֹשֻׁעַ
בְּעַמְלֵק הָיָה בְּאֵדָר וּכְתִיב וְאַחֲרָן
וְחֹר תִּמְכּוּ בִידֵיו וְכָתַב רִשְׁי מִכָּאן
לְתַעֲנִית צִיבוֹר שְׁלֹשָׁה סַתְּפִלִין . וְאַמֵּר
שְׂמִכִין אֶת הַטֵּן שְׁנַאמֵר מִזֶּה תִּמְחָה אֶת
זְכַר עַמְלֵק וּמְחָה זֶה הַכָּאֵה לְשׁוֹן סַחֵי וּמִסִּי:

צט אָמַר כְּתִיב וַיְהִי כִּאֲשֶׁר יָרִים מִשֶּׁה
אֶת יָדוֹ וְנָבַר יִשְׂרָאֵל וְהִקְשָׁה
בְּנֶט' וְכִי יָרִיו לִשְׁל מִשֶּׁה עוֹשׂוֹת כִּלְחַמָּה
וְכִי וְתִירֵץ בּוֹמֵן שִׁיִּשְׂרָאֵל מִתְּכוּוֹנִין
לְאַבִּיהֶם שִׁבְעָמִים וְכִי וְהִקְשָׁה וְכִי סָה
מִשֶּׁה אֶצֶל יִשְׂרָאֵל אֲלֵא בּוֹמֵן שִׁירִים
שֶׁל אֲדָם עוֹהָה מַעֲצָמוֹ בְּשַׁעַת תְּפִלָּה
סִימָן הוּא שֶׁתְּפִלְתּוֹ מִקּוֹבֶלֶת וְזֶהוּ גִב
שִׁיִּשְׂרָאֵל מִשְׁעַבְדֵּיךְ אֶת לִבִּם לְאַבִּיהֶם
שִׁבְשָׁמִים מִמֵּיֵא יָדֵיו שֶׁל מִשֶּׁה זְקוּפוֹת :
ק **אָמַר** אוֹהֲכֵי ה' הַמַּחֲכִים בְּבִנְיָן אוֹרִיאֵל.
אוֹרִיאֵל זֶה מִזְבַּח הַנִּקְרָא אוֹרִיאֵל
כְּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ בְּנֵט' הוּא כְּבֵה נָרוֹ לִשְׁל
עוֹלָם יֵדֶךְ וַיַּעֲסֹק בְּנָרוֹ שֶׁל עוֹלָם מִפְּנֵי
מָה אוֹמְרִין אוֹתוֹ בְּשַׁבַּת כִּי בְּשַׁבַּת
צָרִיךְ לְהִיֹּת הַגְּרוֹת בְּמַעֲשֵׂה כְּדִיבוֹר
וּבְמַחֲשֶׁבֶה בְּמַעֲשֵׂה נְשִׁים מִדְּלִיקִין
נְרוֹת כְּדִיבוֹר מָה שֶׁאֲנִי אוֹמְרִים בְּמָה
מִדְּלִיקִין . וּבְמַחֲשֶׁבֶה מָה שֶׁאֲנִי מַחֲכִים
בְּבִנְיָן אוֹרִיאֵל זֶה מִזְבַּח הַנִּקְרָא אוֹרֵ אֵל
כְּנֹכַר :

קא **אָמַר** מִשֶּׁה רִבִּינוּ עִיָּה מִתְּפַשֵּׁט כְּכֹל
דָּוָר וְכֹכֵל צְדִיק עַד שְׁשִׁים רְבוּא
כִּי מִשֶּׁה לְמַד תּוֹרָה בְּשָׁשִׁים רְבוּא
פִּירוּשִׁים וְכֹל אֲחֵד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ לוֹ
אֲחִיזָה בְּפִירוּשׁ אֶחָד סֵן הַתּוֹרָה . וְכִשְׁאוֹמֵר
אוֹתוֹ פִּירוּשׁ תּוֹא מַעֲלָה אוֹתוֹ וְאֲנִי גִב
כְּשֶׁאֲנִי אוֹמֵר דְּבָרֵי תּוֹרָה אֲנִי מַעֲלָה
אוֹתָם כְּדִיבוֹרִים שִׁישׁ לִי אֲחִיזָה בְּאוֹתוֹ
פִּירוּשׁ :

צד **אֵיתָא** כְּזוּהַר כְּדִ מַטָּא עֵידָן צְלוֹתָא
דְּמַנְחָה רִשְׁבַּתָּא רַעוּוֹא דְרַעוּוִין
אֲשַׁתְּכָה כִי אֲמִירַת עֲשֵׂרַת הַדְּבָרוֹת
הִיָּה בְּשַׁבַּת וְזֶהוּ שֶׁאֲמָרוּ בְּנִמְרָא שֶׁהֲלִכּוּ
אֲחֵרִיהֶם שְׁלֹשָׁה מִיָּד כִּי מִדְּאוּרִיתָא תְּחוּם
שַׁבַּת שְׁלֹשָׁה וְרֵאיוֹנוּ בְּנִמְרָא כְּכֹל דְּכִיבוֹר
שִׁיצָא מִפִּי הַקְּבָ"ה גַּתְּמֵלָא כֹּל הָעוֹלָם
בְּשָׁמִים מֵאַחַר שֶׁמְדִיבוֹר רֵאשׁוֹן גַּתְּמֵלָא
כֹּל הָעוֹלָם וְהִיכֵן הִיָּה שֶׁאֵר הַרְבָּרוֹת
אַלֵּא שְׁפַתְּהָ הַקְּבָ"ה פִּתַּח שֶׁל גֵּיַע וְהַכְּנִים
לִשְׁם וְכִי וְאֲמָר הַרְבָּרוֹת הַרְאֵשׁוֹנִים
גַּכְּנִסוּ וְהֵאֲחִירוּן גִּשְׁאֵר בְּכָאן וְאוֹתוֹ אֲחִירוּן
הִיָּה בְּשַׁעַת מַנְחָה וְאֲמָר בְּשָׁמִים הֵם
רַעוּוֹא דְרַעוּוִין כִּי כִשְׁאֲדָם כּוֹעֵם כְּשִׁמְרִיָּה
בְּשָׁמִים וְעַמֵּי עַהֵם דַּעַר כַּעֵם אִפִּי גֵיַן
וְזֶהוּ רַעוּוֹא וְהֵרֵאָה שְׁבִמְסָה עֲשֵׂרַת
הַרְבָּרוֹת מִסִּים וְכֹל אֲשֶׁר לְרַעַךְ :

צה אָמַר מִי שֶׁאִין בְּטַחְוֹנוּ בַּהֲשִׁי וְזֶהוּ
רְגִלְיָה יוֹרְדוֹת מוֹת כְּמוֹ בְּקַרְח
וַיְרִדוּ הֵם וְכֹל אֲשֶׁר לָהֶם וְכֹל הַיְקוּם אֲשֶׁר
בְּרַגְלֵיהֶם זֶהוּ הַמָּמוֹן כִּי מַעֲמִיד אֶת
הָאָדָם עַל רַגְלָיו וְגַם בְּטַחְוֹן מַעֲמִיד אֶת
אָדָם עַל רַגְלָיו :

צו אָמַר מִפְּנֵי מָה זּוֹרְקִין קְשִׁיָּא בְּשַׁבַּת
שִׁירָה לְצִיפּוֹרִים כִּי אִין דְּבַר
שִׁישׁ בּוֹ אוֹרִי כְּצִיפּוֹרִים מִפְּנֵי שֶׁהַצִּיפּוֹרִים
פּוֹרְחִים בְּאוֹרִי וְזִמְרָא בָּא מִן הָאוֹרִי וְכֵן
כֹּלִי זִמְרָא אִין מִגְּנִינָא אֲלֵא מִן הָאוֹרִי
כְּמוֹ פִּירִיל וְצִימְבִיל וְשֶׁאֵר כֹּלִי גִינּוֹן
כּוֹלֵם תְּלוּלִים וְכֹל אָדָם שִׁישׁ לוֹ רִיאָה
גְּדוּלָה יוֹדַע גֵּן כִּי רִיאָה מֵלֵא אוֹרִי לְכֵן
נִכְתַּב הַשִּׁירָה אֲרִיָּה עַל גְּבִי לְכִינָה כְּדִי
שִׁיָּה אוֹרִי בְּאִמְצַע :

צז אָמַר וַיַּחֲזוּ אֶת הָאֱלֹהִים וַיֹּאבְלוּ
וַיִּשְׁתּוּ . כִּי כִּל מָה שֶׁהָאָדָם קָרֹב
לְבוֹרָאוּ בְּיוֹתֵר הוּא מִמַּעַט בְּאִכִּילָה
וְכִשְׁצִיָּאוּ יִשְׂרָאֵל מִמְצָרִים כָּל לְמַדְרִיגָה
גְּדוּלָה שְׁלֵא יִכְלוּ לְאֲכֹל כֹּל עַד שֶׁנִּתְּנָה
לָהֶם הַקְּבָ"ה מִן מִן הַשָּׁמַיִם וּבְשַׁבַּת בָּאוּ
לְמַדְרִיגָה גְּדוּלָה יוֹתֵר וְהִי מִשְׁנָה עַל

דקומי שושנים

בחינת דעת רש"י פ"י על דעת רוח הקודש וסוכה משמע שסוכה ברוח הקודש לכך בשמחת בית השואבה היו שואבין רוח הקודש כי בחג הסוכות נעשה היחוד כתוב בס' הכוזבת לכווין שם של ע"ב עם נקורת סגול ושם אלהים במילוי יודיץ עולה שיץ והוא בחינת דין וכאשר יצרף אליו שם של ע"ב נתהפך לשב"ע לחיים וזהו מורה על געוץ סופן בתחילתן ותחילתן כסופן : קח שמעתי מר' רפאל שלכן אומר זמן בשמיני עצרת בפני עצמו כי סוכה יחוד האחרות ועל ידו בא הדעת וכשיש דעת הוא שמחה כי תיגוק שגולד הוא בוכה ואין יכול לשחוק ובכמה שבועות ששמניע לו איזה שכל הוא מתחיל לשחוק :

קמ בזורה כתיב תשובו קדמא דאושפיוא תנינא לבני עלמא שהלשון שר ישבו משמע לנסתר ותשובו לנוכה שידוע לכך דבר קדושה מקדמא שכינת' ואיניא לכך קדמאי לשכינת' וזהו אושפיוא והדר לבני עלמא לכך רב המנונא סבא עמד אצל הפתח ואמר תשובו ולא נכנס קודם ואח"כ אמר תיבד אושפיון עילאין :

קי סוכה הוא מקיפין לכן אומרים קהלת בסוכה שלשה ימים אחר יו"כ נשאר אור מיו"כ לכך מחמת הארות יו"כ מוחל הקב"ה לעונותיהם של ישראל ובערב יו"ט עוסקין בסוכה ובלולב לכך יום הראשון חשבון עונות . ואמר שאמר לו חרב ששלוש ימים אחר יו"כ נא שמע מה שהי' מדברים אליו כאילו דיברו לעץ כך הוא לא שמע :

קיא נעשה מליץ יושר בעד ישראל שהנלות נתארך ורבוני הצרות וכל זה שלא קיימו ישראל את התורה ואמר מי חכירה לתקב"ה ליתן את התורה

סוף

קב התורה אין אהבת אלא שפלות לכך ביניג קדמונים הי' לומדים על הארץ לכן אוכלים מאכלי חלב בשבועות שהוא קטנות : קג אמר יתרו על שיתר פרשה בתורה והקשה הלא קרה נ"כ יתר פרשה בתורה ונמ המרגלים אלא אמרו בנמ' לא נלו ישראל אל כרי שיתוספו עליהם נרים כמו במרדכי ואסתר ורבים מעמי הארץ מתיהרים וכו' אבל כאן הערב רב לא הי' נרי צדק ונמ מתו כולם במדבר ודא היו נרי צדק אלא יתרו וזהו על שיתר פרשה א' בתורה פרשה לשון פירוש כנאמר והבן :

קד ויאמר משה אל העם אל תיראו כי לבעבור נסות אתכם בא

האלהים כי אמרין בנמרא לא נבראו הרעמים אלא לפשט העקמוניות שבלב שנאמר והאלהים עשה שיראו מלפניו ואדם שהוא בעל עבירה מפתח מן הרעמים וזהו לבעבור נסות אתכם אם תפתחו הרי אתם בעלי עבירה והאלהים עשה שיראו מלפניו ולא מפני הרעמים ; קה ולא קם בישראל וכו' אשר ידעו השם פנים אל פנים לכל

האותות וכו' כי חנם אין יכול להיות אלא א"כ האותיות והשמות כאים פנים בפנים וזהו לא קם ואשר ידעו הוא לשון זיווג דפנים אל פנים אז לכל האותות :

קי דברי קהלת בן דוד מלך זגו' פירוש רש"י שכל דבריו הי' בהקהל שכל ריבור של דברי קדושה ותפלה כולל כל העולמות ונפשים ונשמות לכך יראה אדם שכל ריבור יכלל הכל ושלמה ע"ה שכל דבריו הי' בהקהל התנשא על כל הברואי אף על מלאכים כידוע ממדרשות חז"ל וזהו פ"י רש"י שכל דבריו הי' בהקהל לפיכך מלך וכו' :

קי סוכה הוא יחוד האחרות וזהו

המלך חיים ובר"ה ביום הראשון בוכים כי הוא כבוד העיבור לכן קוראים וה' פקד את שרה וזביום שני וכו' ומחמת זאת מאמינים בהקב"ה שמכפר עונות והאמונה הוא מנצח והוד ויש להם עלייה יש למלכות ניב עליה וכו' וזו שנאמר באברהם והאמין בה' ויחשבה לו צדקה מה שאמר לו כשהוא בן תשעים שנה שיהי' לו בנים וזו האמונה מחמת זה בא בנים שיש לנצח והוד עליה כי נצח והוד הם תרין רגלין ונצח והוד הוא ערבה ו'ע'ר'ב'ה נימ' ו'ר'ע' וספר מעשה מאחד שאמר לאשתו לבשל ערבה והי' להם בנים :

קמו באות אחד כלול כל העולמות וכל העולם לא נברא אלא לצורך לזה מטמא יש באדם ניב העולמות כדי שיהי' להם התדבקות ויש בו מספרא דשדים וזו שאמרו בנמ' שיהי' דומה עליו כאלו כפאו שר ואע"פ כן הוא מהשי' שנעשה ממנו וכו' והוא מלאך אם הרב דומה למלאך וכו' והוא שכתב אף חובב עמים כל קדושו וכו' והם חביבים אף חובב מספרא דשדים כל קדושו הוא מספרא דמלאכים והם תכו לרגליך משד נעשה מלאך ישא מדברותיך ע"י דיבורים יש להם עלי' וככל הדברים הוא כך אלא שאין אנו יודעים האיך רק ע"י התורה אנו יודעים שזו תורה צוה לנו . מספרא דמלאכים מדת טובות ומספרא דשדים מדת רעות :

קמו ביצ"מ בא אור גדול ואח"כ נסתלק והולך ממדריגה למדריגה וכו' בלידה פנים של תורה ונסלקו אח"כ וארכעים פנים של תורה ונסלקו אח"כ בכל יום בא פנים אחד של תורה . קיז ינה"ב בכל נדדי צד מאוד בבית חכמת ובבוקר מחלין עונותיהם עוסדים רוח וכן בשבת

בלילה

סוף כל סוף ידע שלא יקיימו אותה ואף שבשעת מעשה קיבלו עליהם ואין הקב"ה בא במדוניה וכו' שהקב"ה הוא הצדיק שמאחר שנתן לנו את התורה ויש בה שכל ועונש וכל מה שבעולמות עליונים ותחתונים הכל היא בתורה . נמצא שאין הקב"ה רק התורה :

קיב לענין ידיעה ובחירה כתב הרמב"ם שלא להקשות כי הקב"ה אין חקר לתבונתו וזהו הפי' כתבו לכם את השירה הזאת לעד וכו' משמע שהשירה הוא העדות רק האמת שכל מה שהי' בעולם ושיהי' בעולם עד תכליתו הכל מרומו בשירה כמו ש עשה ברמב"ן שאל לו משומר שיגיד לו שמו בפרשת האזינו ואמר לו שהוא בפסוק אמרתי אפאיהם אשביחה מאנוש זכרם באותיות שלישיית מרומו שמור' א'ב'נ'ר' נמצא הדברים כתובים מרומים בשירה הוואת . והו שפיר ערות :

קינ אמר בשם הרא"ש לאכול ראש כבש בר"ה גם דבש חי' לכן אוכלין סמעלניק כי הוא חי כי בר"ה מדקדיקין אחר הלשון כמאמר הנמ' השתא דאמדת סימנא מילתא וכו' וזה נקרא חי לכן בליה אוכלין ראש כבש וביום הקיעה בשופר כי זה בחיצונית עונמות וזה בפנימית עולמות בשביל שהגסידת של יום ראשון הוא מראש לכן אוכלים מראש כבש ורא"ש בנימ' שלוש אלהים אחד מילוי ביודין וא' פשוט ור' הוא אחוריים דאלהים א' אל אלה אלהי אלהים נימטריא רי"ש ונמטחים ב'ד'ב'ש שהוא נימטריא א"ב ה'ר'ח'מ'ים :

קיד השמחה מכפר עונות כי השמחה מעולם ענין כי הקמן הוא בוכה כשהוא בכמה שבועות מתחיל לשחוק כי בא בעולם יותר עליון מפני שהשמחה מעולם עליון הוא כאור פני

דְּקוּמֵי שׁוֹשְׁנִים

קבר הנשיאים שהלכו במדגלים אינם כסדר הדגלים ולא כסדר תולדותם והוא על דרך שכתוב בספר דברים ותקרבון אלי כולכם שכתב בערבוביא וכאן הוא כתב ג"כ כן: **קכה פעם** אחד חלם לו שאכל דג הנקרא כ'ר'ת והתיכה ממנה פורחת באויר ופחד ולמחר נזדמן לו כ'ר'ת טוב ולא רצה לקנותו :

קכו יגזרתי מפני האף והחמת יגרתו אותיות תרי"ג והוא מפני האף והחמה. האומר תורה דבר אחר והשאר דבר לבד הוא כופר :

קכז ועתה יגדל גא כח ה' כאשר דברת לאמר ע"ד שכתב ה' אך אפים זכו והיו כאשר דברת לאמר לצדיקים וכו' :

קכח ועתה יגדל נא י"ד רבתא כי תחילה היא בצמצום ואח"כ געשה י רבתא כי הוודיו מחמת הסתלקות המוחין וכשואמרים הוודיו הוא כמו מרוצת המים מחמת שמסתמין אתו היטיב ואח"כ רייזט אפ לכן כשואמרים הוודיו הוא ממשיך עניו המוחין וכן תמיד כשארם חושב מחשבת זרות הוא מחמת הסתלקות המוחין ואמר חמאתי עוויתי פשעתי ועתה יגדל גא וכו' והיו דור שכולו חייב בא משיח :

קכט שלשה דברים באין ע"י יסודין תורה ומשיח וא"י והיו ע"ד יוסף דעת יוסף מכאוב ובמד' ה' ישראל ארבעים שנה ולכן נקראים דור דיעה: **קד תשעה** עשר ברכות רחול שבתפלה הם נגד אברהם יצחק ויעקב שדה רבקה רחל לאה וכנגד שנים עשר שבטים ובשבת אין איין העכרין עולם אינם אלא כנגד שלשה אבות וארבע אמהות ובר"ה הם תשעה כנגד כלתח וזלפה ג"כ :

כחילה צר מאוד על השלחן ובבוקר וכו' שומר שבת מחללו אל תקרא מחללו אלא מחו"ל לו ויושביה רווחים כי בהשתחוואה הובא אור גדול והיו וכל בני ישראל ה' אור כמושבותם :

קיה לא נבראו הרעמים אלא לפשט העקמומיות שב"ב וזהו רעם נבורותיו מ"י יתבונן וכו' עד האומר הרי את מקודשת לי ע"מ שאני צדיק נסוד מקודשת שמה הרהר בתשובה כי בהרהור תשובה מוחלין וכו' והיו רעם נבורותיו מ"י מרמז על התשובה חלש דעתו ואתי מיפרא :

קיט אמר אותם האנשים שיש להם גשמה מעשר ספירות הגלגלים

אין יכולים לעמוד במדרגה אחת כמו הנגלה. ולכך ר' מאיר לא ה' יבולין לירד לסוף דעתו שה' לו גשמה מעשר ספירות: **קכ מלכות** שבמלכות הוא נכוה מאוד סרתו של דוד המלך ע"ה

לכך בשבת במנחה צדקתך אחד כנגד דוד וגולד בשבעות וקורין תורה שבכתב והיא תיכף יחוד :

קכא בת חדשה דהיינו תורה צוה לנו משה מורשה אל תקרי מורשה אלא מאורסה שהיכ משיח. לכך קורין רות בשבעות שנולד בו דוד כי דוד ג"כ בחי' משיח :

קכב והחיות רצוא ושוב והוא בכל רבר שבעות ומחשבות ובריאת הגוף וכו' ובאורח"י שילכו ויבואו אחרים ובדומם צומח חי מדבר וכו' :

קכג שאול המלך ה' משכמו ומעלה נבוה סכל העם ככז כל

העומות לכך לר' מאיר שה' אומר טאה ומשמים פנים לא ה' יכולים לעמוד לסוף דעתו ולא ה' אבן זוג ונשמתו ה' מאריך וכל התלכשות אינה אלא ער הכתפ"י לכך בשאול נאמר משכמו ומעלה וכו' :

הועתק והוכנס לאינטרנט ו ש ל ב י ע

www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תשס"ד

דברים נחמדים

מהנאון הקדוש ר' פנחס מקאריין זצלה"ה

והוא נע וגד בודאי ה' חפץ בו כי כמו שה' העונש של עונות של ישראל בארץ ישראל היא הגלות כן היא בני שעלה קצת למדריגת קדוש וירד אחורנית ע"י מעשיו. ה' מסבב שילא בגלות כדי לכפר עליו וילא נקי, וזהו גלות עם המביה גימ' מת, וזה רמז הפסוק וה' בשנהך תון וחפרת היא הכושה וכסית את לאחיק ר"ל שחלא בגלות:

וזהו שאמר הפסוק ונשמרת מכל דבר רע, כי מי שהוא ירא ה' והרהר בחשוכה לריף לדקדק אפילו מן הדיבור רע מדברים בטלים ר"ל, וזהו פן חזכת כל דבר רע ופירש רש"י מלאן שמפגלי בקדשים בדיבור רע:

ופירשתי הפסוק כל מכבדיה הילום כי ראו ערותם ס"ת הוי' כי לריף האדם להיות נטע ולא יגלה ערותו כי בשביל זה יכבדוהו בני אדם וכן להיפוך, וזהו גם היא נאנחה היא השכינה ותשב אחור זהו שמרמו בסוסי חיבות הוי' ולא בראשי חיבות זהו ותשב אחור וסבן:

(ב) **הנה** לריף לדעת כי זה לעומת זה עשה אלקים בסוד עש"ן ר"ת עולם שנה נפש וזהו סוד והר סיני עש"ן כולו והס"י ברחמי קדשנו במזותיו וקידש האומים במזות מועדים ושבתות ור"ת וקידש בעולם בשמימות ויובל וכמו שיש בחורה רמ"ת מזות עשה ושס"ה מזות לא תעשה כן ברא הקב"ה באדם רמ"ת איברים ושס"ה גידים וכל אחד יש לו מזות מיוחדים לעשותן ובעשות האדם מזות המיוחד לאותו אבר אז שורה שם הוי' על כל אבר ומתיה אותה וזהו סוד ואתה מחיה את כולם וזהו סוד ויעמידם לעד לעולם חק נתן ולא יעטב ובביעולה

(א) **הנה** כבר ידעת בני שאדם עולם קטן והנה כל החורה קאי על האדם כי החורה נלחית והנה שאדם לריף לזכך חומריו היא בחינת מזרים וכמו שארץ מזרים נלקה בעשר נוכח היא בחינת מזרים גימ' כ' ש"ב כן האדם לריף לסגף גופו בעשר מטות ולעשות מן החומר לורה:

וזהו כי תבואו אל הארץ. הארץ גימ' לורה עם הטלל, ואז היא בחינת ארץ ישראל וכמו שאדם חושק לנטוע לא"י כך חשקו לנטוע לזריק, ובשביל כן היהיר הקב"ה יותר במזות א"י לדקדק בהם כי כשאדם מוכה נפשו וזכא למדריגת א"י אז לריף לדקדק בכל תנועה ותנועה שיה' לעבודת הכבוד ב"ה וב"ש שלא יפול ממעלתו הרמה ואז ח"ו כשגפל אחורנית מתבצר הי"ר הרע ביותר והיו טונת הס"י שאומר פן תטמאו את הארץ ותגעל נפשי אחכם:

וזהו שרמו רש"י במהק לשונן שהביא בשם ר"י וכי תעלה על דעתך שישראל נוחלין המזבת אלא שלא תעשו כמעשיהם ויגרמו עונותיכם למקדש אבותיכם שיחרב, ר"ל הם ג' מדות חב"ת בחי' אהבה ויראה וחורה שהם עיקר לקנותם לעבודת הש"י. לשבר את ג' קליפות כנעני חמי אמורי ואם האדם קנה ג' מדות האלו לריף לשבר את שאר המדות ולקנותם דהיינו לשבר החלוות אכילה ושתייה ושאר חלוות עה"ז ואז הוא בחי' א"י ונעשה גופו מרכבה לשכינה וכשאדם חוטא אז הוא מקלקל הקדושה שהוא מקדש מתחילה, וזהו למקדש אבותיכם שר"ס ג' מדות הנקראות אבות שיחבב:

וצריך לדעת הגולה מנוקס למקום

דברים נחמדים

וזהו אדם נידון בכל רגע זהו ולרגעים תבחנו ותכלית ר"ח ימים טובים תכלית הימים טובים היא ר"ח תכלית ר"ח יו"כ תכלית יו"כ תשובה תכלית תשובה עולם הבא בסוד היובל כי היא עולם הצינה עלמא דחירות עת רלון בסוד יוס שטעו שבת לחי עולמים :

וצריך לדעת סוד השמות וזלמן מהמורה הקדושה וקודשא

ב"ה ישראל ותורה כולה חד היא וכמו שיש בחורה ג'ן פרשיות כן יש בעולם גנים וישראל נקראו בן נשול, וכמו שיש באדם ראש ורגל ויד כן יש בעולם כי יש עיר שהיא בסוד ראש ויש עיר שהיא בסוד יד ויש עיר שהיא בחינת לב שהיא ירושלים וכן יש בחורה ל"ב נתיבות החכונה ור"ח וס"ח מהמורה היא לב וכמו שיש באדם בנים ובנות כן יש בעולם עיר שהיא בחינת אם ויש לה כפרים שהם הנקראים בנות כמו עקרון ובנותיה ולכל אדם יש לו תלך בעולם ובשנה מיוחד :

וזהו זכה מכריע את כל העולם לקף זכות וכן להיפך ח"ו ותלקו מלפני לקיב"ה שיתן כח באדם להחיותו במעשיו הטובים כי הוא שורש בסוד חלק אלהי ממעל ומי שחוטא גורס להסתלק השפע מהמקום הזה ומן הזומח ומן החי אפילו בהמות ועופות מקללין אותו וגורס הפגם אפילו לרגים שבים ולעוברים שבמשי אמן, ואם הוא לדיק גורס שפע לכל העולמות וזכרה וישועות :

וזהו וחיי עולם נטע בתוכנו ואין לך שום דבר בעולם שאין בו שם המחיה אותו בסוד זאתה מחיה את כלם וכמו שיש לאדם עליו מלמעלה מחיב המלאך ומגדו מחיב הקליפה כך יש לאלגות קליפה והעלין הם בחינת מלאך רמזו לדבר אילן גימטריא מלאך

באור

ובביטולה נסתלק הקדושה וטורה ח"ו הסט"א ויכולים החינמים להרע לו בסוד על כי אין חלקי בקרבי מלאונו הרעות האלה :

וזהו סוד הרצ"ס ילאו דמופים בדבר המלך ואו העיר שטון נבוכה היא השכינה הנקראת שושנה בתקוים ע"ש וזהו סוד הרחק משכן רע שכתב הרב המגיד ר' דוב בער הרחק משכן הרע והבן :

וכמו שיש באדם שס"ה גידים ובמורה שס"ה מלות ל"ח כן יש בשנה שס"ה ימים שהם בחינת סוד יו"ד וא"ו שהם ו' ספרות חסד ובורה תפארת נלח הוד יסוד מלכות :

וזהו סוד שמי עם יו"ד היא שס"ה. זכרי עם וא"ו היא רמ"ח, ובא וראה כמו שיש באדם שתי עינים כן יש בעולם חמה ולבנה, ויש ג"כ בשנה החדשים אשר יקראו ראש ועין ורגל עיין במשנת חסידים, ותכלית האדם שיעסוק בתורה ובמלות לקדש הימים בסוד ואברהם בא בימים ר"ל שהוא בא לעולם הבא עם כל הימים :

וזהו יוס ליום יביע אומר. שהאדם מחיה את היום במזות ותורה הקדושה שהיא כולה שמות הקב"ה ותכלית הימים הלילית כי יש ביום י"ב שעות ועל כל שעה מולך לירוף אחד מ"ב לירופי הויה ב"ה וב"ש תכלית הימים ר"ל מספר י"ב לירופי הויה גימטריא מערב בסוד ישב רוחו ילו מים :

וזהו תכלית הימים הלילית השבתות הלילות השבתות תכלית השבתות ר"ח כי בכל ר"ח משמש לירוף חדש, וזהו סוד מולד הלבנה ובכל רגע משמש אות אחת המחיה את הכל ולית אחר פטוי מניה ואין דבר בעולם שאין בו שם המחיה בסוד מלא כל הארץ בכבוד :

אזותיות כ"ד הם ר"ד לירופי הוי' אשר כל דברים שבעולם כליל בהם ואות א' היא שם אהי' ואות יו"ד היא אות יו"ד גשם הוי' ב"ה ב"ש ב"ש וסוד מאה ברכות היא בסוד מאה ארמים והבן, וכבר ידעת כי אזותיות א' ב' ג' ד' ה' ו' הם רחמים נמורים ע"כ כשהדבר שיש בשמו אזותיות נואזותיות של רחמים כגון תיבה רחם אות ח' באמצע מכריע לרחמים בסוד הגדול באמצע ובשביל זה התיבה של חרם אות ר' באמצע שהיא מאזותיות דין וס' לרבר התיבה טוב היא של רחמים וזה בחינת שהיא טוב ורע היא אות ר' מדין שגוברת, ולריך לדעת שיש ה' מולאות הפה וזה הסוד התיים והמות ביד הלשון כי כשאלם מולוי דבר מפיו כן יקום ובסוד ותגור. אומר ויקם ובשביל זה מי שהוא רוצה לילך בדרכי ה' ולהדבק בו לריך לשמור מכל דבר רע וזהו כי תלך למלחמה וגשמרת מכל דבר רע :

וזהו סוד וירד מזרימה אנוס ע"פ הדיבור והבן כי עולרים היא הקליפה היא החומר של הנוף העכור כמו שכתבתי לך לעיל והשמה היא בחי' א"י היא בחי' יו"ד היא בסוד ג"ר :

וזהו סוד שהקב"ה מלרף ללו"ה המתשבה כמעשה כי אין בהם סוד ג"ר אלף ז"ת שהם סוד המעשה אבל בישראל יש בחינת ג"ר שהיא עולם המתשבה וזהו סוד סוף מעשה במתשבת תחלה, ולריך לדעת יי יש ד' עולמות ובכל עולמות יש ה' פרופים וכל אחד כלל ממאה הוא ח"ק הוא סוד עולם הוא ח"ק שנה, שנה גימטריא ספירה והיא סוד שם שד"י במילוי והבן וגם לריך לדעת שבג"ר שם רחמים נמורים היא בחינת אזותיות א' ב' ג' ד' ה' ו' שהם ר"ג וזהו סוד ג"ר שהוא עולם

מטת

בסוד שני שמות ורע שהוא סוד כי האדם עץ השדה, ולריך לדעת בני שיש בכ"ב אזותיות המורה דין ורחמים זכר ונקבה כנגדן א' ב' ג' ד' ה' ו' הם רחמים נמורים ו' ח' ט' י' כ' ל' הם רחמים סתם ל' מ' ס' כ' ע' הם דין סתם פ' ל' ק' ר' ש' ת' הם דין נמור ורע שרחמים היא בחינת תיים וכשיש אות מאלו האזותיות שהם רחמים אז יש שם חיות יותר בסוד ערוב שבדך לטוב היא ו' שבערוב והיא סוד לנגחם שכתב ה"י קודם ה"י שרמו להם שאם לא תחללו לפני אחיהם אז נסלק ה"י שהיא סוף המהיה בלאן כי השם הוא החיות של הדבר בסוד אשר שם שמות בארץ ובארץ לן שהיא בחינת מדבר לן בלא חיות והבן :

וזהו סוד הא ללם זרע כי האשה לריך להיות בשמה ה' שהיא רחמים נמורים ולריך לדעת כמו שהעיר לין היא הלז לכל העולם שממנה היו יונקים השפע כך הלז באדם היא מלך וס' לרבר מלך רמת מוח לב ככד :

וזהו כבר ידעת בני שכל העולמות ברא הש"י בס"ב אזותיות ועם אזותיות מנלפך הם ל"ו וס' ז"ך עהור וכולם מנגלגין עד מוספר ט' בסוד אמת כי כל מוספר בופרין עד ט' ומוספר יו"ד היא חוזר בסוד א"י"ק בכ"ר כי ט' היא מוספר ט' מאות והשעים והשטה היא חיור לאלף וזה שנקראת אלף כי שם מוספר אלף והבן כי זה היא בסוד המעשר כי א"י"ק בכ"ר היא בסוד כהן לוי ישראל, ולריך לדעת כי יש אמת עילאה היא עולם הבינה ויש אמת תחתה סוד ים התחתון ים העליון שהביא ספר עטרי אורה היא מדת מלכות הנקראת ארני כי שם האלפין כל המדות ושם נמנר קיבד בסוד זה השם שהיא דין כי

לקבל אוחו דבר מן אחרים ונקרא פני ופועה עם המשפיע יוחר ממה שהמפיע עושה עמו וכשהחלמיד אוהב להרב מאוד ויודע ממה שהוא עושה עם הרב יוחר ומכווין זה שיהיה כן בודאי נעשה כן עד רום המעלה נמלא שהמקבל הוא בחינה נושפיע והמפיע הוא בחינה מקבל הם שניהם שוים וכן נעשה בר"ח מחמה היחוד וד"ל, ונעשה מן זאת שהוא בחינה מלכות בחינה מקבל בחינה שהוא בחינה זה משפיע :

וזה שאמר יעקב אבינו עליו השלום מה טרא המקום הזה אין זה וגו' זה פער השמים ג"פ זה כי יודע שבחינה שניה הוא בחינה אני ישנה ולבי ער ושינה צימ' שסי' ל"ח וגם אם אין לו השנה על אחי דבר היא ג"כ בחינה שניה בחינה הסתלקות המוחין וכשניצל מן שסי' ל"ח או כשמשגי הדבר נקרא ק"ל מהשינה ויעקב כשבא על המקום המקודש הזה הרגיש בעלמו יראה חדשה מה שלא השיג מקודם ובה לשלימות גדול :

ובזור הקדוש איחא שכל מקום שכחוב טרא מורה על שלימות וזה הגדול הגבור והטרא הם אברהם יצחק יעקב פ והורא מורה על יעקב שהוא בשלימות מוחמת שכולל משניהם מחסדים וגבורות זהו השלימות כידוע וזהו ויקן יעקב שהרגיש מעלמו כל ואנור מה טרא וגו' והי' לו מענוג גדול מזה רק שידע שהוא גורם למעלה מענוג יוחר נמלא שהוא בערך משפיע פ"כ אמר לשון זה וידוע שהמלה יש לה ג' עליות דע"מ ח"ח יסוד' והם פני המלך כידוע ובכל עליו ועליו גורם מענוג למעלה נמלא שהוא בחינה משפיע בכל עליו ועליו פ"כ אמר ג"פ זה נגד ה' עליות וד"ל :
וזה

ענה לבחינה אבוח שהם ג"ר אכל מקודם לא הי' לו בחינה אבוח וזה שאינו יכול לומר לאבוחינו אבל צי"ת היא דמ"ר היא דחילו ורחימו כי שם מעורב רע בטוב כבוד ז' מלכים שמהו כבוד שצירת הכלים ולר"ך לדעה כי כל דבר רע היא מעולם החמורה כגון מה הוא חמורת תם ורע הוא חמורת טוב כבוד רל"א פער"ם לירופי א"כ :

(ג) ואברהם זקן בא בימים והי' כרך אח אברהם בכל.

וקשה ג' ויין ל"ל אך הענין היא כך דהנה ידוע שקטרגה הלכנה האך אפשר לשני מלכים שיהיו משתמשין כאחד ואמר לה הקב"ה לבי ומעטי איש וע"כ נתקטנה אבל קודם החטא היו שניהם שוים בקומתם ובר"ח בחינה לבנה בחינה מלטת היא באוחה מעמד שיהיה קודם החטא שיה בקומתה להחמה מחמת שבר"ח יש לה בחינה מלכות עליו כידוע והיא צבחי' שניהם משתמשין בכח אחד שוים ממש כמו שהיו קודם החטא קודם מעוטה להבין זה הוא כך דהנה הרב והחלמיד הרב הוא משפיע והחלמיד הוא בחינה המקבל והנה ידוע שהמפיע רוצה מאוד להשפיע להמקבל כי יוחר ממה שעגל רוצה ופי' :

והנה אם דבדי הרב הוא מטה אנו לקבל דבדי הרב המשפיע יש להרב מענוג גדול מאוד בזה, נמלא שהרב המשפיע הוא בחינה מקבל ג"כ כי הוא נוקבל מענוג מהחלמיד והחלמיד הוא בחינה משפיע שהוא משפיע מענוג זה להרב :

וזהו שאמרנו יוחר ממה שהבט"כ עושה עם העני העני עושה עם בעה"כ כי העני הוא לאו דווקא מי שקיבל מעוה לזורך גופו אלא בכל מה שחסר מן האדם הן בשכל הן ב"ש ולר"ך

ימים אחרונים של חודש בחורה ובחפלה ומועדים טובים ובשמיירת כל המדות חפני אותו רגע ר"ל שלא יהיו חזי אחיזה להרע באותו רגע כמו שהי' באותו רגע של פיתוי הנתש לחוה ועל אותו רגע נאמר ותלא רינה בת לאה כי יעקב אבינו עליו השלום הי' תיקן תפא ארס הראשון אך מתמת שלא שמר הרגע הנ"ל שהלכנה היא נכסה ובחינת מלכות היא רק נקודה קטנה מאוד הי' אחיזה לשכס צן חמוד :

וע"כ בכל ערב ר"ת לריבין לשמור מאוד נוחמת שהיא סמוך לאותו רגע הג"ל ועושי' חסובה שלימה בתענית ולדקה וזה שאמר דוד המלך עליו השלום אני אמרתי בחפוי כל הארס כוונ. פי' שהיה ירא דוד מן בחינת הכוז שלא ישלוב בו ח"ו ביום כ"ט לחודש וע"ז מרמו כוז בגימטריא כ"ט וכששומר הי"ד ימים אחרונים של החודש וכו' א"כ בעבור הרגע הנ"ל אז בחינת לבנה בחינת מלכות מתחיל להתגלות ולהאיר כמקודם ביתר שאת וכמו שמצינו בגשמייות שפי' ימי הנדה שי'ס ריחוק אח"כ הקירוב היא בהתחדשות האהבה וכל ימי הנדה לרי"ך הארס לרבך איש בעלמא דלטררא שרי"ך שמירס וד"ל וכן הוא בכללות שפי' שמירת הי"ד ימים שסוף החודש, וזהו שה"כ ברגע קטן עוזבתיך וברחמים גדולים אקבצך שזחינת המציבה שי'ס להחילויים כח ח"ו לשלום בבחינת לבנה בחינת מלכות רק על רגע אחד ואח"כ בעבור הרגע והיו להם שמירה שלא יתאחו ח"ו, מאיר הקב"ה בחינת מלכות בהארה גדולה ובחיבה גדולה ביתר שאת ואדר הוא בסוף י"ב חדשי השנה והוא בחינת חוטם בחינת רית ורית הוא המסקת הגבורות בחינת ואסף איש קטור ופי' שהיא בחינת חוטם והי"ב מודש

וזהו צחינת שקלים שכתבו הסג"רים שמחליט השקל מרמו על צחינת אחרות שרי"ך כל ארס לידע שהוא רק בחינת מחלה ולרי"ך להשחלם ע"י תבירו וחוה בחי' וזהבית לרעך כמון וכשוא נקבל מתבירו גורם לתבירו ג"כ הארה ותפנוג ע"כ כתוב זה יתנו בחינת זה ופי' :

ואברהם אבינו עליו השלום עבד את השי"ת ג"כ בבחינת הנ"ל שקבל תפנוג וידע שגורם למעלה ג"כ קך ונגס קן עד רוס המעלות וידוע שהוא"ז היא בחינת משפיע וכשהמשפיע הוא המקבל מן המקבל נעשה המקבל בחינת וא"ז בחינת משפיע וע"ז ממשיך הארת י"ג תקיפי דיוקנא שהם רתמים גמורים וחוה בחינת זקן כידוע וחוה שכתב ואברהם זקן וגו' והי' בריך את אברהם בכל ובכל היא בחינת נוקבא בחינת מקבל כמש"ל בת היתה לאברהם ובכל שמה וע"ז מרמו הוא"ז של ויהי בריך את אברהם בכל פי' שזחינת בכל בחינת מקבל נעשה בחינת משפיע בחינת וא"ז בחינת שניהם שויים בקוונתם כמו שהיו קודם החטא וזכה להנושכת בחינת זקן שהם רתמים גמורים וכו' וע"כ כתיב זקן וד"ל :

(ד) בגמרא הרוגה שיליית נכסיו יטע אדר. להבין זה היא קך לידוע שהלכנה היא פעמים נגלה ופעמים נכסה דהיינו צ"ד ימים ראשונים של חודש היא ניגלה וצ"ד ימים אחרונים של חודש היא נכסה נוחמת שמתחיל להתקטן עד שביום כ"ט לחודש היא נכסה לגמרי ואז יש רגע אחד שח"ו יכולים החילויים להיות להם אחיזה בבחינת לבנה בחינת מלכות :

ועל כן לריבין לשמור גאור הי"ד

דברים נחמדים

בחינת שמש שהלכנה בחינת מלכות וקיבלה מן השמש וכן אמרת היא בגימטריא שמש' עד שמבחינת אמרי השירות ותשכחות נעשה בחינת לבושי שבת ובחינת שמש וט' ואין להרע שום אחיזה בו וזהו המבדק את עמו ישראל בשלום, בשלום היא אותיות מלבוש פי' ע"י המלבוש בחינת מקיפים בחי' לבושי שבת ויו"ט כנ"ל וכנע בחי' הרע ואין להרע שום אחיזה ת"ו וע"כ היא שלום וזהו השלום האמתי :

אך החילוק שבין מלבוש לבגד היא כך רכבד היא מלשון בגידה כי מדריגה האחת היא אינה כיכ גדולה כמו בחינת מלבוש שאין להרע שום אחיזה בו אלא שבחי' זו שנקראת בגדי קודש יכולין בחינת הרע לאחוז ת"ו ואינה כיכ שמירה משולה כמו בחי' מלבוש בחינת לבושי שבת ושבת היא בחינת מלכות דלית לה מגרמי' כלום וכשממשך עליו הלבושים הכ"ל והרע בורה ממש כנ"ל אזי הוא נקרא אדם השלם ואדם הוא שם מ"ה הקודש דהיינו שם הוי' במלוי' א' כזה י"ד היא ואזי היא והשם הקודש הזה הבאה י"ד בטלמו ותאמר י"ד פעמים י"ד שולח ת' היא פעמים היא בגימטריא ל"ו ס"ה בגימטריא תל"ו בגימטריא כגיגת ואזי פעם היא בגימטריא קס"ט היא פעם היא בגימטריא ל"ו ס"ה בגימטריא ר"ה אותיות הר כי לר"ך להמשך הארה גדולה כיכ עד שיתמלא השם הג"ל וכל השם הג"ל וככ"פ הג"ל בגימטריא שמש' ובגימטריא אמר"ה בחי' לבושים וכשארם תוצא אזי אין שלם ונעשה פירוד בין האותיות י"ד היא לואזי היא נמלא שיש פירוד בין כגיגת להר וע"י מ"ה נמשך עליהם הארה גדולה כיכ עד שנעשה יתוד בין אותיות השם

הג"ל

חודש בחינת ואזי, ואזי חדשים חסדים והואזי הם בחינת גבורות ואדר היא המחקה את בחינת הגבורות בחסדים כי היא בחינת כנ"ל ואדר ר"ה ראש דבךך אמה שע"י אדר יכול להכניע את בחינת הכז ביום כ"ט וע"כ לר"ך בה"ד ימים שבסוף אדר שמירה יותר משולה כי ע"ז יכול לשמור כל הי"ד ימים של כל השנה כי היא המחקה והכנה על העמיד וזהו שאמרו הר"ה שילית נכסיו בחינת נכסה שהלכנה היא מופסה היינו הי"ד ימים אחרונים יטע אדר דהיינו שישמור הימים האלו בחודש אדר וע"ז יקח הכנה לכל ימות השנה להמתיק :

(ח) **ותלבוש** אסתר מלכות וכן ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות, וקשה להליל וחלבש אסתר בגדי מלכות אך הענין הוא כך דהנה כתיב קיימו וקיבלו ודרשו חז"ל קיימו מה שקבלו כבר דבחינת כפה עליהם הר כגיגית ובימי האשורות קבלו ברגלן התורה :

וצריך להבין ג"כ מהו הלשון כפה עליהם הר כגיגית אך הענין הוא כך דהנה יש לבושי שבת ויו"ט והם בגדי קודש וכמש"כ בבגדי כהונה בגדי קודש לאהרן והלבושים הללו מי שזוכה ללבשן יכול מכל רע וכל בחינת הרע בורה מן האיש שזוכה ללבשוין בגדי שבת והלבושים הללו הם בחינת אורות מקיפים והם שמירה גדולה לאדם :

וזהו אמרת ה' לרופה מן הוא לכל החוסים בו פירוש שע"י אמרת ה' שאומר שירות ותשכחות לה' נעשה ונמשך עליו בחינת אורות מקיפים מן הדיבורים ונעשה לו בחינת מלבוש וזהו הלשון אמרת ה' שאמרת היא ג"כ בלה"ק בגד עלשון בלע אמרע והיא ג"כ

וידוע שהמספיע הוא גדול במעלה יותר מן המקבל אך שאינו יכול להיות מספיע רק אם יש להמספיע בחינת שמחה גדולה והענוג כמו שיש להמקבל ויהי בעניו כאלו הוא המקבל בוודאי הי' לו שמחה גדולה והענוג גדול מחמת שהוא מקבל טובה ק' יהי' לו שמחה גדולה והענוג גדול והאמת כן הוא שיותר ממה שבעה"ב עושה עם העני העני עושה עם בעה"ב נמלא שהמספיע הוא מהלבש בלבוש מקבל ועי' נעשה המקבל שה להמספיע ועי' נעשה בחינת מלכות שהוא בחינת מקבל בחינת שניהם שוים בקומתם כמו שהיו קודם קמרוג הלבנה וזהו בחינת לדיקים יושבים ועטרוסיהם בראשיהם פירוש שיהי' לבחינת מלכות בחינת עמרה עלי' גדולה עד שיהי' כמו עמרה סביב הראש שהעלה עד בחי' הראש חממת שהמספיע מקבל הענוג מן המקבל ומרדכי הוא רומז להמספיע ובפרוים נעשה ג"כ הארה גדולה ועלי' גדולה לבחינת מלכות כמו שיהי' אי"ה לעתיד וע"כ כתיב ומרדכי ילא מלפני המלך בלבוש מלכות פירוש מרדכי בחינת מספיע מהלבש בלבוש מקבל דהיינו מלכות הוא בחינת מקבל ועי' נעשו שניהם שוים בקומתם שנעשה מן המקבל בחינת מספיע ונעשה מן שושנה שהיא בחינת נוקבא בחינת מלכות בחינת שושן בחינת דבר וזהו והעיר שושן לילה ושמחה וד"ל:

הכ"ל ונמשך עליהם בחינת מקיפים בחינת מלכות ככ"ל:
וזה שאמרו ז"ל כפה עליהם הר כגיגית פירוש ע"י מ"ה נעשה יחוד בין אריות כגיגית שהיא הגימטריא מן יו"ד היא וכו' ובין הר שהיא גימטריא מן וא"ו היא וזהו כפה עליהם שמזה נמשך להם בחינת מלכות וד"ל רק מחמת שהי' באונם לא הי' המלכותים רק בחינת בגד שהי' יכול להיות אחיזה להרע ח"ו כמו שאמרו מכאן מודעת רבא לאורייתא ע"כ בימי הפון כשבקשו להכנישו את המן ע"כ כתיב ותלבש אסתר מלכות ולא כתיב ותלבש אסתר בגדי מלכות כי אם הי' להם בחינת בגד לא הי' יסלין להכניע את המן מחמת שבבחינת בגד יכול להיות אחיזה להרע ח"ו אך מחמת שהלבישה בגדי שבת ויו"ט ע"י קבלת החורה מרלון עי' נחבטל הרע וכו' ושבת היא בחינת מלכות וכו' זה שכתב ותלבש אסתר מלכות מרמז על בחינת שבת וד"ל וזהו שכתב ליהודים יהיה אורה ושמחה וששון ויקר ודרשו חז"ל אורה זו תורה ויקר זו שפילין כוונ' ג"כ להכ"ל שע"י האורה זו תורה נחלבשו בלבושי שמחה וששון שהם לבושי שבת ויו"ט ועי' נעשה בחינת תפילין שכתוב וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך שגם כאן ע"י בחינת מלכותים הכ"ל ברח כל הרע וד"ל

עד כאן טהנאון הקדוש הצדיק המפורסם בבל קצוי ארץ טהרה
פנחס מקאריין זצ"לה"ה:

(מוד נחמל כחוב שנין זה כחוף ספר זה בדפוס הראשון ה"ל).
 עוד ראה זאת העתקתי מכ"ק אדמו"ר הר"מ והוא מועתק
 מהבעש"ט וצל"ה ז"ע, וזה לשונו הזהב מהבעש"ט:

אם צריכין להוסיף על בית הקברות רח"ל ככה יתנהגו

(א) **מקיפים** תחלה המקום שרוצה להוסיף בשבע הקפות עם עשרת אנשים לא פחות:

(ב) **בכ"ל** הקפה יאמרו בארבעה קרנות מקום התוספה בתהלים קפיטל ק"ב ק"ג ק"ד, ובישעי קפיטל מ"ב מתחיל שירו לה' שיר חדש ונ"ו, ובכל הקפה יתחילו מצד קרן דרומית מזרחית ותיכף בצד אותו קרן יאמרו בתהלים קפיטל ק"ב ומאותו קרן יקיפו ויאמרו ויהי נועם דרך הקפה עד שיגיעו לקרן מזרחית צפונית, ובצד אותו קרן יאמרו קפיטל ק"ג בתהלים, ומאותו קרן יקיפו ויאמרו דרך הקפה ויהי נועם עד שיגיע לקרן צפונית מערבית, ובצד אותו קרן יאמרו בתהלים קפיטל ק"ד, ומאותו קרן יקיפו ויאמרו דרך הקפה ויהי נועם עד שיגיעו לקרן מערבית דרומית, ובצד אותו קרן יאמרו בישעי קפיטל מ"ב שירו לה' שיר חדש ונ"ו:

(ג) **ובגמר** הקפה ראשונה יאמרו אנא ככה ויכוונו השם הראשון בפסוק הראשון וככה יתנהגו בכ"ל הקפה מהשבע הקפות ואחר נמר כ"ל החקפות מהשבע הקפות יאמרו אנא ככה ויכוונו שם אחד מהשבע שמות עד שיגמרו השבע שמות בשבע הקפות:

(ד) **וכשיתחילו** לעשות מחיצות למקום התוספה לא יתחילו מרח צפונית וגם לא יתחילו לקבור ברוח צפונית, גם לא יתחילו מבחן.

ויהי רצון שיבולע המת לנצח במהרה בימינו אמן מלה:

תושלביע

הועתק והוכנס לאינטרנט

www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תש"ד